9e JAARGANG No. 42 VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG 5 JANUARI 1934

Het Noorden

IN WOORD EN BEELD

Kantoor:
Jozef Israëlsstraat 20
Groningen
Telefoon No. 3784

GEÏLLUSTREERD FAMILIE-WEEKBLAD VOOR GRONINGEN EN NOORD-DRENTHE

HIJ IS ER WEER!

Zaterdagavond tien minuten over tien streek de Pelikaan neer voor zijn nest, in dit geval de „hangar C". Achter de vleugel een overzicht van de afgelegde weg. Op de voorgrond een der dozijnen pelikanen uit de winkel-étalages die als blikvanger dienst moesten doen in de „Pelikaan-week".

Bezoekt het **GRAND-THEATRE** te GRONINGEN Groote Markt 35, Telef. 4522 **HET THEATER MET DE BESTE FILMS**

MEUBELHUIS „HOLLANDIA" ZWANESTRAAT 28 - GRONINGEN **IS HET ADRES** voor Groningen en Ommelanden. Vraagt vrijblijvend prijsopgave

WERELD-NIEUWS

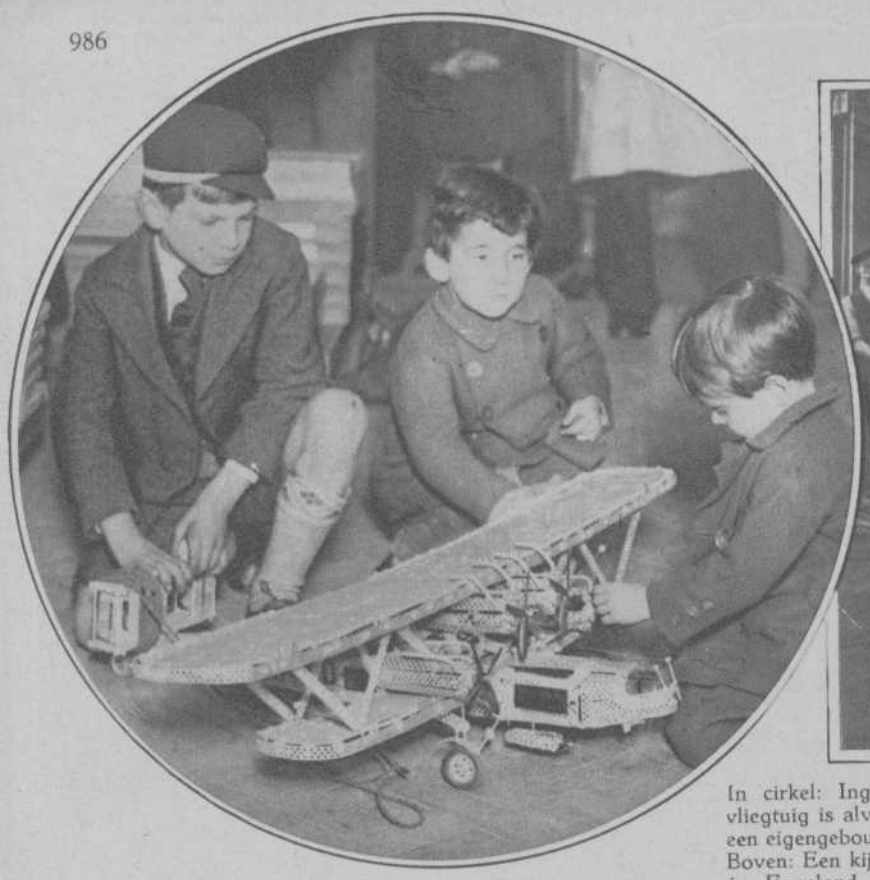

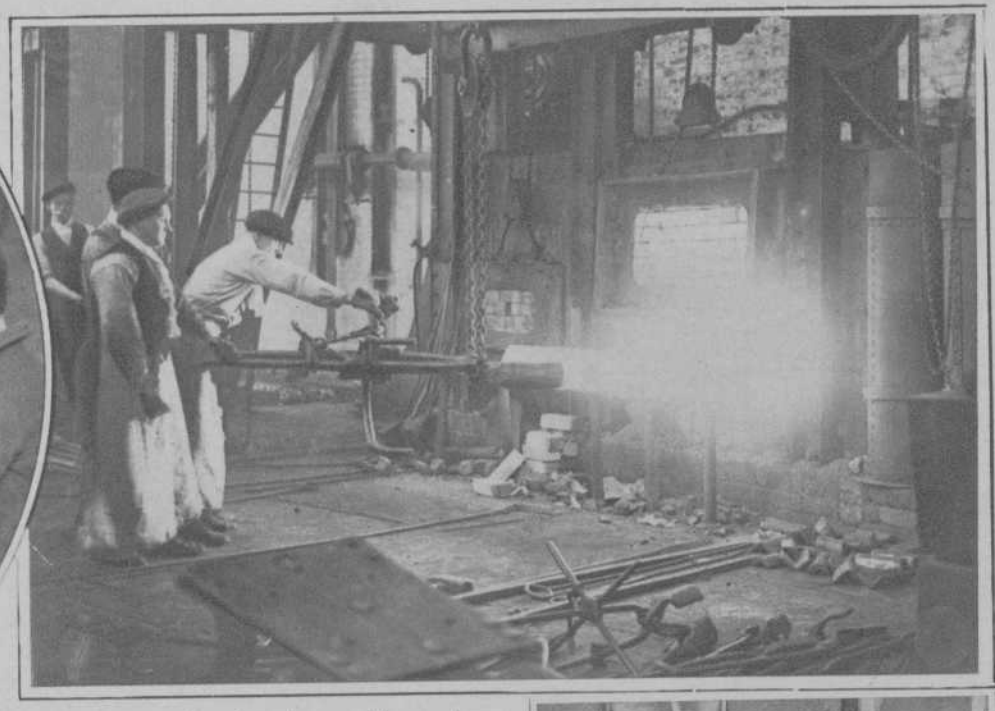

In cirkel: Ingenieurs in den dop: het model van hun vliegtuig is alvast klaar, later verbeteren zij misschien met een eigengebouwde machine 'n stuk of wat wereld-records! Boven: Een kijkje in de chroomstaal-fabrieken te Sheffeild in Engeland, waar roestvrij staal wordt gefabriceerd. Hiernaast rechts: De grootste en de kleinste deelnemer die deelnamen aan den wedstrijd om het kampioenschap biljarten voor Londen. De kleine baas is 12 jaar!

Een modern monster, voorzien van de nieuwste nieuwigheden op het gebied der automobielindustrie. Deze tankwagen kan 1500 gallons bevatten.

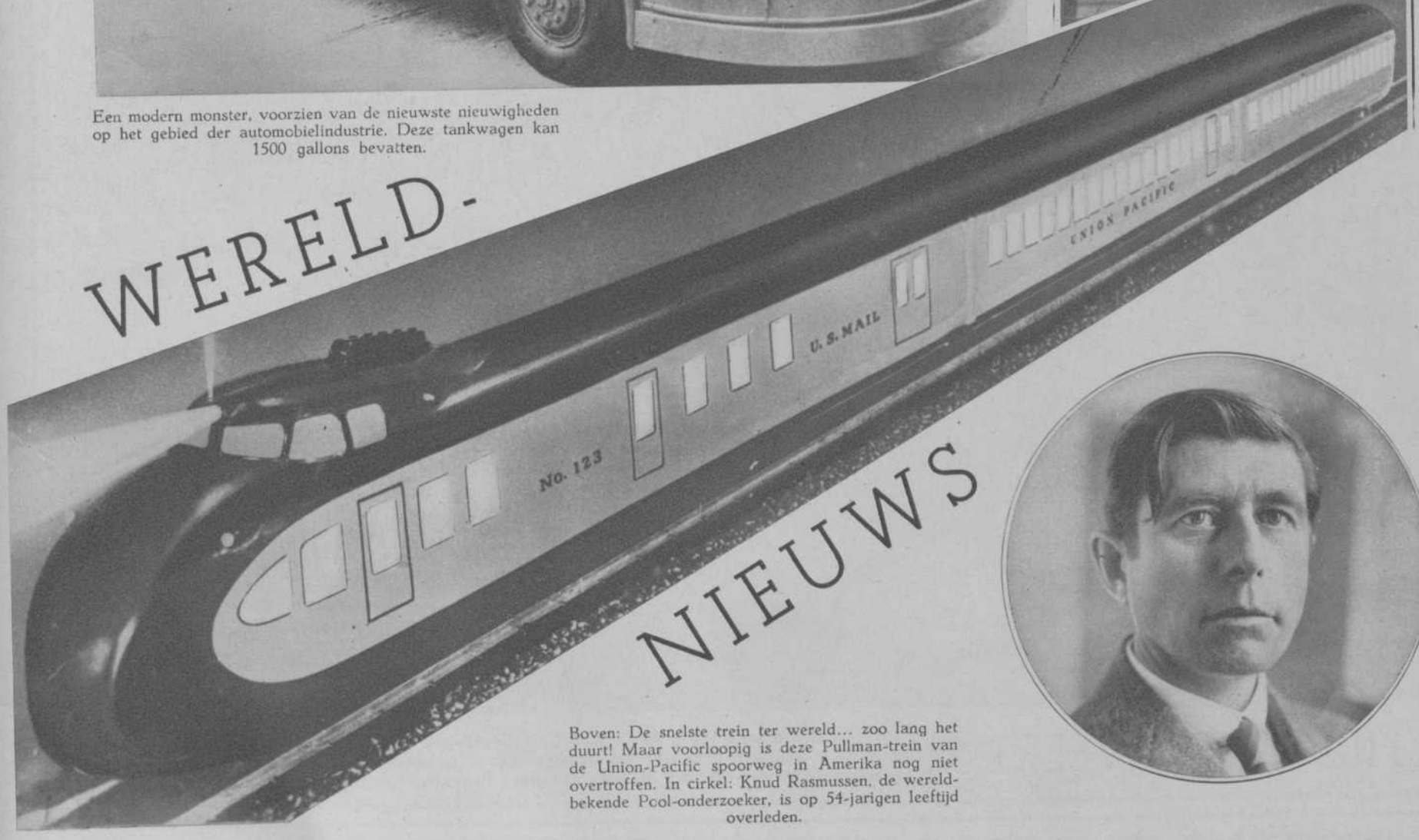

Boven: De snelste trein ter wereld... zoo lang het duurt! Maar voorloopig is deze Pullman-trein van de Union-Pacific spoorweg in Amerika nog niet overtroffen. In cirkel: Knud Rasmussen, de wereldbekende Pool-onderzoeker, is op 54-jarigen leeftijd overleden.

Van dooien, breken en.... rusten!

Rechts: Reeds van verre hoort men aan het schuren en breken van de ijslaag — een gekletter als van glasscherven! — dat de strijd tusschen de zware machines en de winter wordt uitgevochten. Deze cargo-booten waren Woensdag 27 Dec. reeds bezig het Reitdiep te breken en gevorderd tot de brug bij Roode Haan.

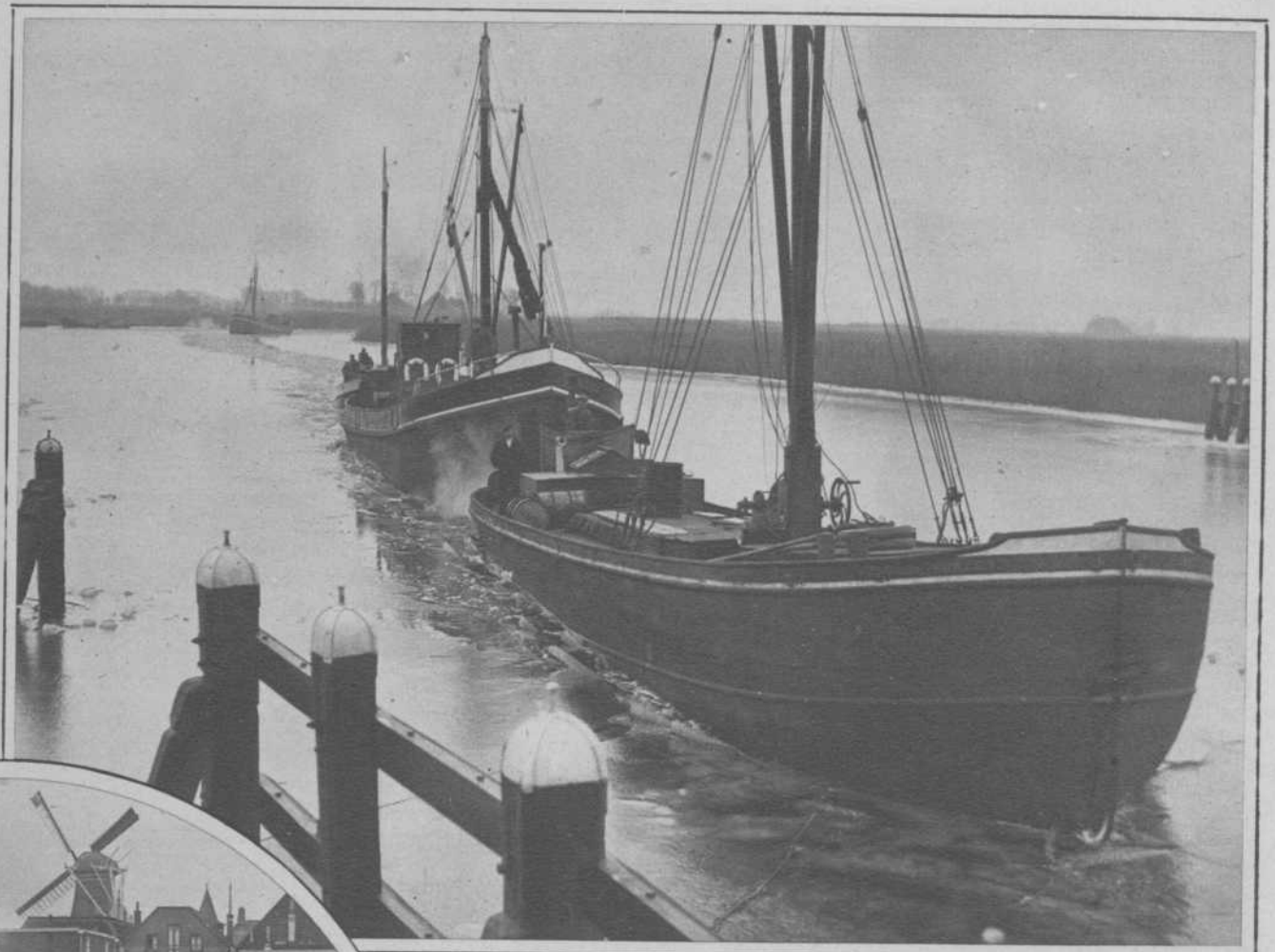

Boven: De haven van Leens mocht vredig en op natuurlijke wijze nog eenigen tijd de dooi ondergaan, toen elders reeds met groote haast ruim baan werd gemaakt.

In den cirkel: Hoe vroeg men er bij is, om de kanalen weer open te maken voor het scheepvaartverkeer, ziet men hier te Winsum, waar op Woensdag 27 Dec. de vaart reeds niet meer gestremd was in het gedeelte Bedum-Onderdendam-Winsum-Schouwerzijl!

Links: Dadelijk lijkt alles zwarter, somberder en vager van vorm, als de dooi intreedt; niet alleen de velden, maar ook het ijs zelf. Zoo is ook de glans verdwenen van dit Leenster Maar, dat bij de vissers zoo goed bekend is.

Boven: Kerk en klokkenstoel te Kiruna, Lapland. De vorm doet aan de oude tenten denken. Rechts boven: Een fraai blokhuis, van het type dat ook de moderne architecten inspireerde. Rechts: Dalekarlische boerenmeisjes voor het blokhuis.

Uit het land van de Middernachtzon

In het hooge Noorden van Zweden, temidden van kale rotsen, toendra's en woeste bergbeken, in het land waar des zomers de zon niet ondergaat en waar in het hart van den winter de dagen zoo kort zijn, dat het lijkt of de nachten zich zonder onderbreking aaneenrijgen tot één grauwe keten, daar wonen de nomadische Lappen, een volkje, 6000 man sterk, dat geheel en al afwijkt van de overige bevolking van Zweden, zoowel wat karakter en taal, als wat zeden betreft. Zich verlatend op het instinct hunner rendieren, trekken zij deze kudden na en waar de dieren een geschikte plek vinden, waar zij voldoende mos onder de sneeuw uit kunnen krabben, slaan de Lappen hun tenten op: een paar berkenstammetjes met de koppen tegen elkaar, en een groot stuk linnen of zeildoek er om heen — en ziedaar: de woning kan betrokken worden.

De Zweden hebben in hun hart een stille verachting voor dit volkje, dat een eigen taal heeft en een eigen luchtige opvatting van het leven. Zij verachten het omdat het behept is met een groote liefde voor den drank en omdat het niet zooals zij zelven openstaat voor alles wat modern en practisch is. Maar toch, zij zijn taai, die 6000 Lappen, in de eerste plaats, omdat zij zich weten staande te houden in het ongastvrije klimaat van hun vaderland, maar ook omdat zij, trots allen invloed van de steeds op-

Onder: Vrouwen uit Gagnef in de stal aan het spinnewiel. Een tot op heden bestaand gebruik. Rechts: Een Zweedsche hoeve in Dalekarlië.

Boven: In een blokhut van ruwe palen geeft een Laplandsch onderwijzeresje den Lapschen kleinen onderricht.

Rechts: Een hut van zakkenlinnen en berkenstammetjes, zooals de Lappen die bewonen tijdens de trek der rendierkudden.

dringende Zweden tot nog toe hun oude gebruiken hebben weten te handhaven. Electrische installaties hebben thans een deel van de stroomversnellingen in dit hooge Noorden gekluisterd. Hoogspanningslijnen spannen hun bogen tot diep in het Zuiden en nog steeds trekken zij, zooals zij eeuwen lang gewoon waren, hun rendierkudden achterna. Maar de invloed van de moderne beschaving doet zich ook in hun leven gelden. In primitieve scholen, opgetrokken van ruwe boomstammen, krijgt hun kroost thans het steeds ontbeerde onderricht en de rendierfokkerij wordt meer systematisch gedreven. Er openen zich grooter mogelijkheden voor de Lappen: ook voor hen staat thans de weg naar kennis en beschaving open.

G. D. L. M.

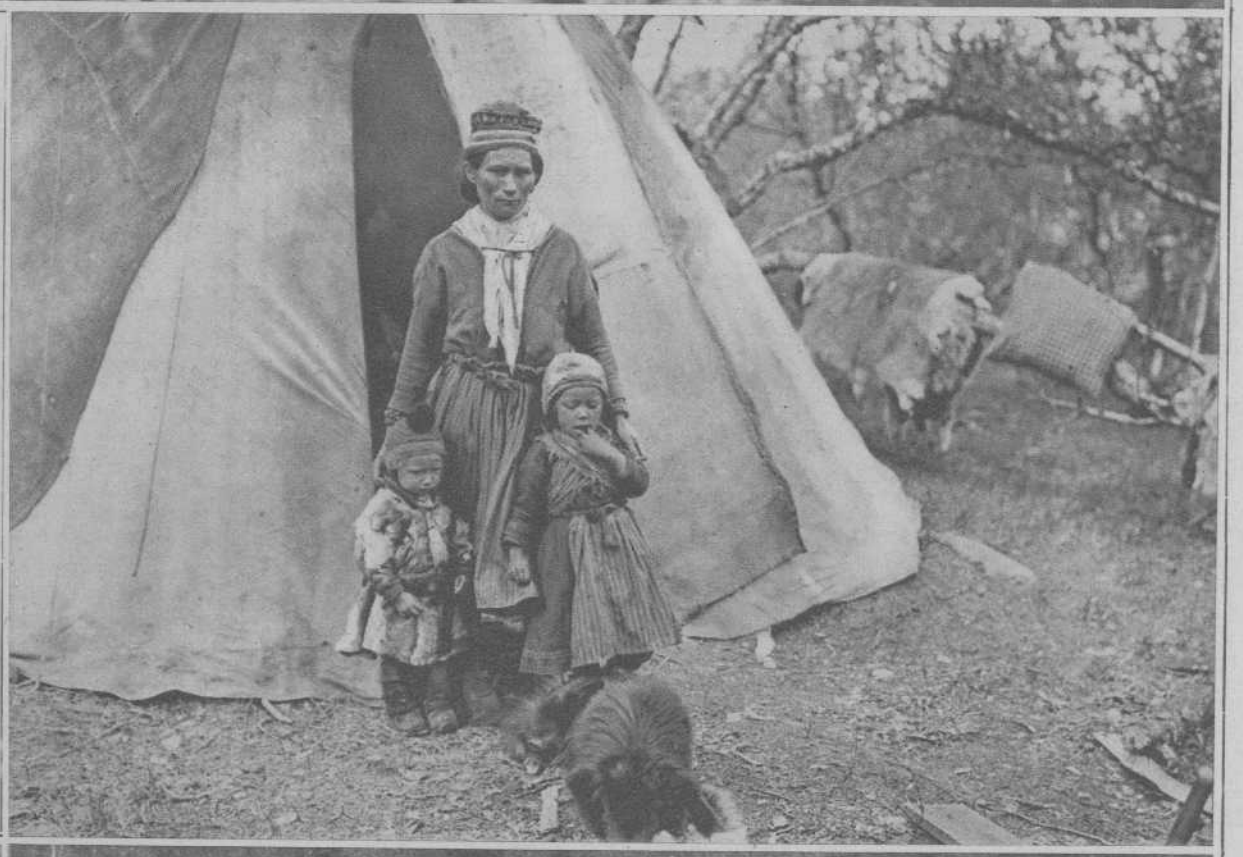

Onder rechts: Een Lappenkamp. De rendieren verdringen zich om de zware paksleden.

Onder: Herderinnetje met lange hoorn om verzamelen te blazen voor de kudde.

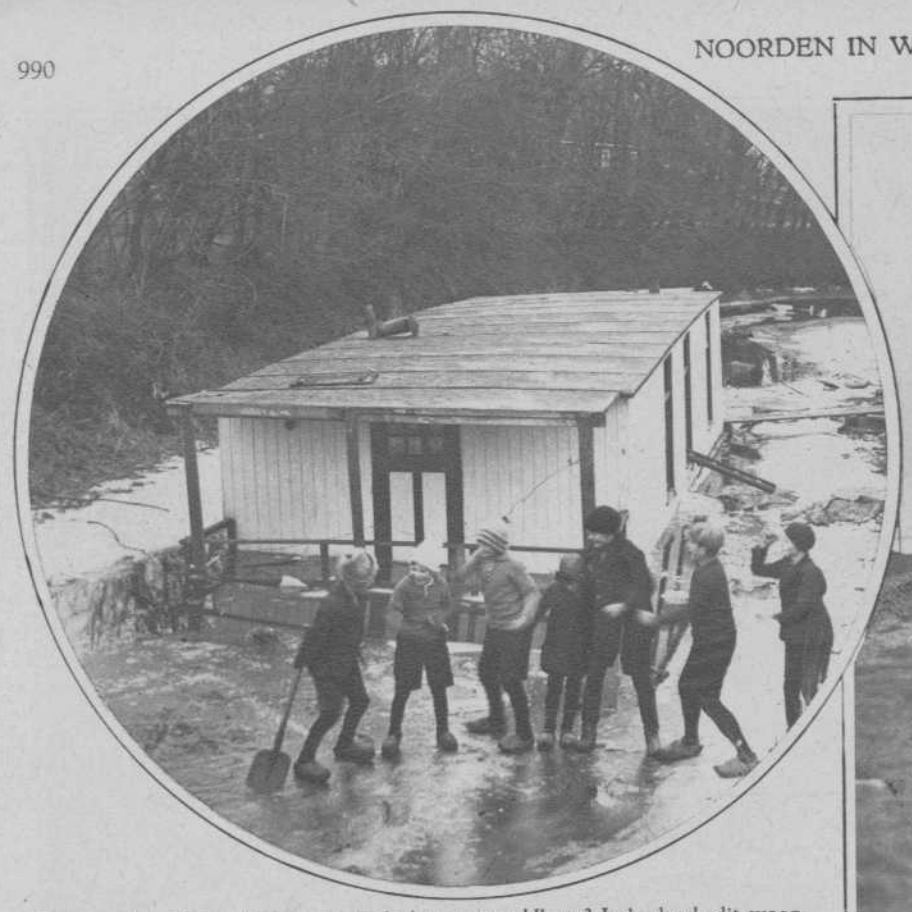

In den cirkel: Een scheepsramp in de haven van Ulrum? Inderdaad; dit woonscheepje geraakte door de beknelling van het ijs lek en is gezonken. De jeugd van Ulrum schijnt over de berging te discussieeren en schijnt het vermakelijker te vinden, dan de betrokkenen het allicht zullen doen!
Rechts: Dit schip „De Gunst", schipper Thomas van Groningen, geraakte op de Wadden vast in het ijs en moest het in de koude eenzaamheid drie weken lang uithouden. Eerst Woensdag 27 Dec. geraakte het los en kon de haven van Zoutkamp binnenloopen. Men zal blij geweest zijn met deze behouden thuiskomst na de „verbanning"!

Winterrust in de binnenhaven te Zoutkamp, waar de visschersschuiten nog liggen vastgevroren en slapjes de wimpels laten uitkronkelen in de diezige dooilucht. Hier en daar zijn de schuitjes lek geworden door het ijs.

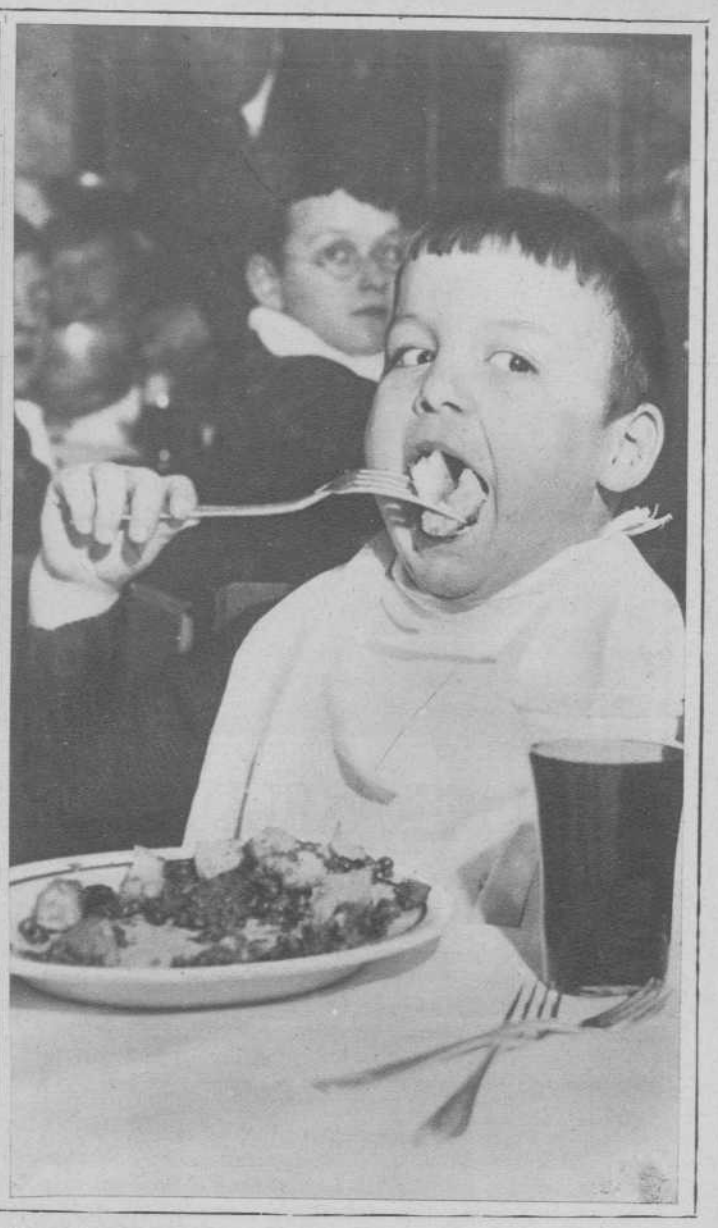

Dàt was goed bekeken!

De „Horecaf" heeft aan de kinderen van „Hulp voor Onbehuisden" te Amsterdam een maaltijd aangeboden die er blijkbaar „als koek" inging. Kijk maar eens naar het plaatje hiernaast! Misschien hebben de koks op het andere plaatje nog nooit zóó hun best gedaan als dezen keer!

Nat en koud!

Dus nu **NIVEA**

En wel als voorzorg – alvorens U op straat gaat – gezicht en handen grondig inwrijven met Nivea. Uw huid wordt daardoor soepel en kan meer weerstand bieden. Weer en wind kunnen U niet meer deren. U krijgt dat frissche, gezonde, jeugdige uiterlijk, dat wij allen zoo gaarne bezitten.

Gebruik Nivea ook elken avond, om ruwe en gesprongen huid te voorkomen.

Tegen droge en springende huid over het geheele lichaam:

een geringe hoeveelheid Nivea-Olie, toegevoegd aan het warme bad!

Nivea in doozen en tuben 20–90 Ct.
Nivea-Olie in flesschen 75 en 120 Ct.

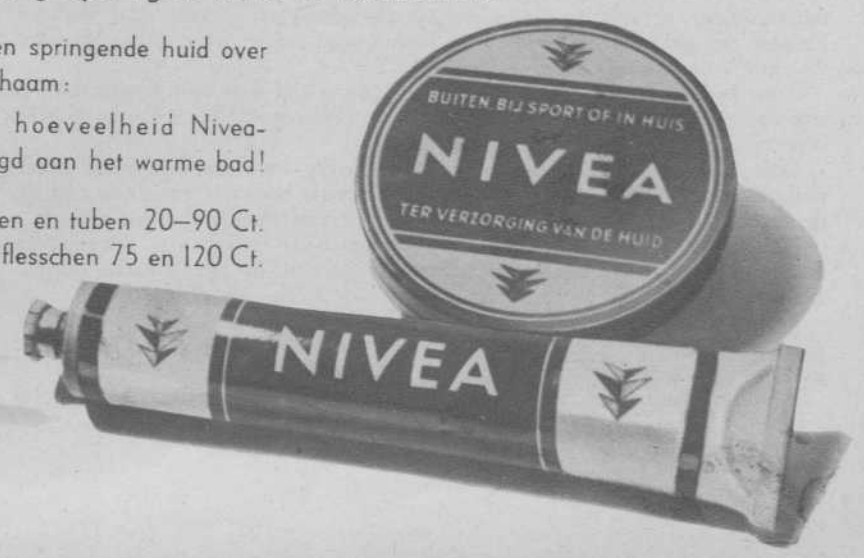

„Krijgen we nog wat vandaag?"

HET GELDKISTJE

Als een vod lag Pete Barry onder in de boot, niet bij machte, zich nog op te lichten, om over den rand heen te zien.

Achterin, bij het roer, zat Dave Lewis en zijn oogen, bijna overschaduwd door de zware wenkbrauwen, tuurden strak over de wijde watervlakte. Het waren donkere, stekende oogen, die van Dave Lewis, oogen, waarin niets dan hardheid lag. En op dit oogenblik, nu zij al tien dagen rond-dobberden als schipbreukelingen, zonder iets anders te zien dan een krijschende zeemeeuw, nu fonkelden die oogen verwoed, nu stonden er diepe rimpels in Dave's voorhoofd, en lag er een verbeten trek om z'n mond. „Dave!" kermde Pete.

Lewis maakte een ongeduldige beweging. „Dave, ik zal je... het geheim vertellen... Maar geef me dan een beetje... water..."

Even bewoog zich iets in Lewis' strak gelaat en in z'n donkere oogen lichtte het. Zonder zich te haasten stond hij op, en liep op zijn zooveel zwakkere makker toe. Hij boog zich over hem heen en liet hem één teug doen van de flesch, de éénige flesch water, die hun nog restte.

„En nu eerst vertellen!" zei hij scherp. „Als je het geheim verteld hebt, kan je nog twee teugen krijgen.'

Pete Barry's oogen keken verlangend naar het water, dat zijn droge, pijnlijke keel kon bevochtigen. Dan zuchtte hij en langzaam, als kostte het hem de grootste moeite om te spreken, deed hij zijn lotgenoot de bekentenis, waar hij zijn destijds gestolen geld verborgen had:

„Het is in de buurt van Hull. Ik heb er een kaartje van gemaakt, dat draag ik altijd bij me. Je moet zoeken naar twee dikke boomen, die een eindje van den weg afstaan. Vlak er bij is een steenen bank. Daar achter, een meter diep, ligt het geld begraven. In een ijzeren kistje. Als... als we beiden gered worden, dan halen we het samen en deelen we, Dave. Als ik sterf... dan kan jij het geld krijgen"

Bij die laatste woorden trok zijn mond zich tot een eigenaardig lachje samen, en keek hij Dave met wijd open oogen aan.

„En geef me nu water... water...", hijgde hij.

Dave Lewis stiet een kort, gemeen lachje uit.

„Idioot," schimpte hij koud, „wat wou jij nog met water? Je haalt den avond toch niet meer. Ik kan het beter gebruiken."

Steunend wilde de stervende zich oprichten en zijn hand greep Dave's mouw. Doch ruw schudde deze hem af. In Dave's stekende oogen kwam een onheilspellend vuur. Een oogenblik scheen hij nog te aarzelen, dan legden zich zijn grove handen om Pete's vermagerden hals...

Een paar minuten later zat Dave weer achter in de boot en zijn oogen tuurden weer over den Oceaan. Maar nu zat hij alléén in het kleine vaartuigje.....

Een dag later werd hij opgepikt door een vrachtboot, die op weg was naar Londen. Dank zij zijn oersterk gestel was hij een paar dagen later weer de oude. En hij vertelde van de schipbreuk, van de doorgestane ellende, en hoe hij de eenige overlevende van de „America" gewest was...

Zij gaven hem te eten, zij verbonden zijn wonden, en toen ze in Londen aankwamen, verschafte de medelijdende bemanning hem wat nieuwe kleeren, en geld om naar Hull te gaan, waar „zijn goeie, ouwe moeder woonde", naar hij zeide.....

Zoo kwam Dave Lewis in Hull, en gewapend met een spade die hij ergens gegapt had, ging hij op weg. Nu en dan stond hij stil, om zich te oriënteeren.

Dan keek hij op het kaartje van Pete Barry, en langzaam maar zeker naderde hij zijn doel. Ha, daar waren die twee boomen, en ginds zag hij de steenen bank. Dáár, dáár moest de buit van Pete begraven zijn.

Met haastige stappen spoedde hij zich naar de plaats, voorzichtig tuurde hij om zich heen, de hebzucht loerend in zijn zwarte oogen. Er was niemand te zien.

Weer wierp hij nog even een blik op het kaartje, dan begon hij te graven. Woedend stak hij de spa in den grond, zoodat weldra het zweet hem van het hoofd gutste.

Toen hij een halven meter diep was, hield hij even op. Strak staarde hij

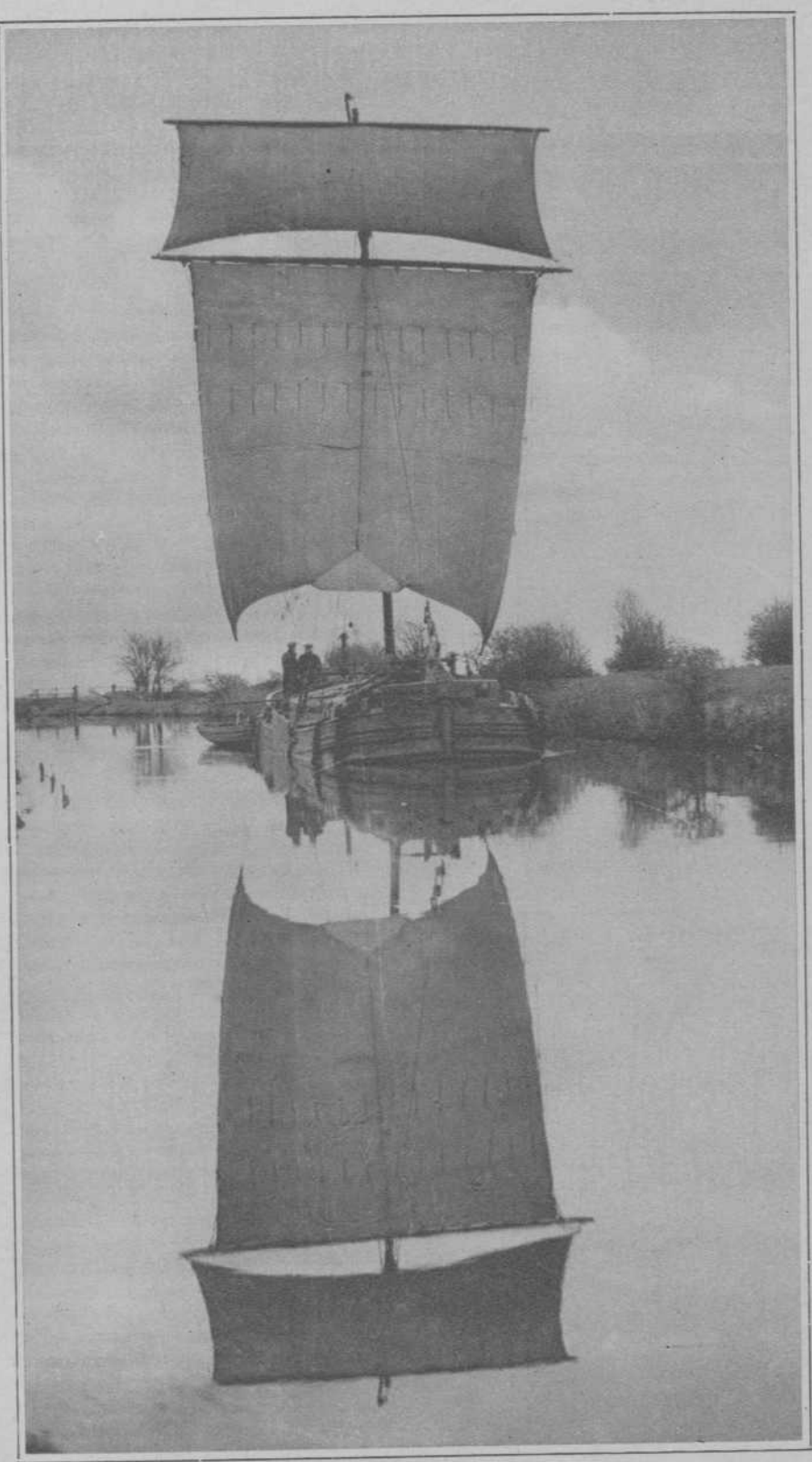

Zeldzame weerspiegeling van een met koren geladen bark in het kanaal te Yorkshire.

in den kuil, en het was als zag hij daar in een visioen Pete's gezicht, dat gezicht met die verwijtende oogen, maar toch met dat raadselachtige lachje om den mond. De mond, die hij stom gemaakt had.....

Opnieuw stak hij de spade in de aarde, als wilde hij dat gezicht in stukken hakken. Als een razende werkte hij door, zonder dat het hem gelukte, de gedachte aan Pete van zich af te zetten.

Hij vloekte, en onverschillig schudde hij den zwaren misdadigerskop. Waarom moest hij aan den zwakkeling denken, straks had hij de buit, dan was hij rijk.....

Hij stootte op iets hards. Sneller nog werkte hij, en nog vóór het ijzeren kistje geheel was blootgelegd, grepen zijn als het ware tot klauwen gekromde handen het beet, om het aan de aarde te ontrukken. Hij lette er niet op, dat het kistje omwoeld was met ijzerdraad, voorzien van scherpe prikkels, en dat hij zijn handen daaraan schramde. Het kistje moest hij hebben..... het geld..... het geld.....

Nog één ruk, en hij hield het in zijn handen. Vermoeid zette hij zich op de steenen bank, en wild begon hij aan het prikkeldraad te rukken. Zonderling, tot 'nu toe had hij de vermoeidheid haast niet gevoeld, en nu opeens kwam er zoo'n loom gevoel over hem, een gevoel van afmatting, waaraan hij tevergeefs poogde weerstand te bieden.

Hij moest het kistje een oogenblik neerzetten. Doch of hij al rustte, het hielp hem niets. Steeds zwaarder werd het loome gevoel, een zware slaap scheen zich van hem meester te maken, zijn gedachten verdoezelden..... Licht..... heel licht werd het in z'n hoofd.....

Toen rolde Dave Lewis van de steenen bank af, precies voor de kuil, dien hij gegraven had. En in dien kuil scheen het gezicht van Pete Barry hem nog altijd aan te staren, cynisch lachend nu, een triomfgrijns om de lippen.....

Den volgenden dag vonden werklieden Dave Lewis dood bij den put liggen. Bloedvergiftiging had een einde aan z'n leven gemaakt. Een chemisch onderzoek bewees, dat de prikkels van het ijzerdraad in een sterk werkend vergif gedoopt waren.....

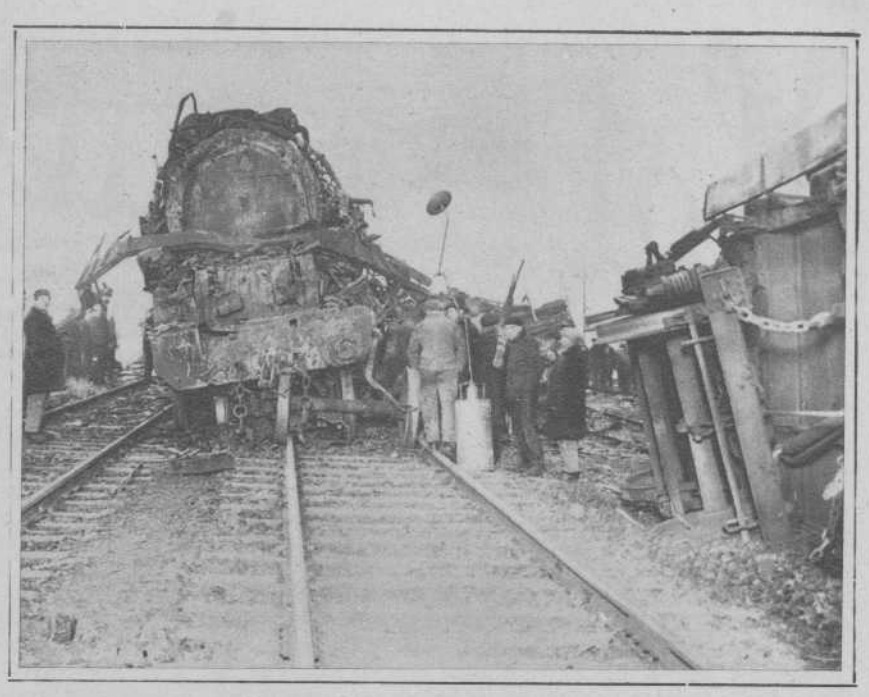

De spoorwegramp bij Parijs

In verband met de feestdagen ontvingen wij de foto's van de verschrikkelijke catastrofe bij Lagny juist even te laat om deze nog in ons nummer van 29 Dec. te kunnen afdrukken. Echter ligt dit ongeluk, het ernstigste sedert tientallen jaren in Frankrijk, waar nogal veel rampen van dezen aard voorkomen, nog zóó versch in ieders geheugen, dat onze lezers de lugubere plaatjes zeker nog wel met groote belangstelling — met diep medelijden ook voor de zwaar getroffen slachtoffers en familieleden — zullen bezien.

Boven: hoe de locomotief van den „rapide", de sneltrein naar Straatsburg, eruit zag na de aanrijding. Links: een ontstellend overzicht van het terrein der ramp. Beneden links: een der honderden gewonden wordt weggedragen. Rechts: onder de opeengestapelde en door elkaar gesmeten en gewrongen massa's ijzer en hout moest men zoeken naar dooden en gewonden, een zeer moeilijk werk, waarbij de zenuwen der redders wel op een uitermate zware proef werden gesteld!

Het Zwarte Schaap

NAAR HET ENGELSCH VAN CHARLES GARVICE

„Wat een blije uitdrukking ligt er nu op dat jonge gezichtje! Ik zal hem maar stil laten slapen, tot hij uit zichzelf wakker wordt. Dan breng ik hem wel even beneden!"

Heriot Fayne keek van den jongen naar het meisje. „Voor een broer en een zuster lijken jullie niet veel op elkaar!" zeide hij losweg.

„Hij is ook geen broer van mij! Ik heb... niemand anders dan mijzelf: dat had ik u toch reeds verteld?"

„Ja, dat is waar ook: dom van mij, dat te vergeten... Nu herinner ik mij, dat u me ook vertelde, dat uw vader en moeder beiden dood zijn!"

Het gelaat van het meisje werd bleek; zij knipte nerveus met de oogen. „Neen, dat heb ik niet gezegd: dood zijn zij niet. Het is ...nog veel erger." Haar oogen werden vochtig, en er kwam een uitdrukking in van bitter leed. „Eigenlijk... ben ik dood voor hen. O, ik... neen ik kan het niet vertellen,... zelfs niet tegen u!" Haar stem begaf haar; zij eindigde in een drogen snik. Maar onmiddellijk herstelde zij zich, en, als wilde zij laten blijken, dat zij liever over iets anders praatte, zeide zij: „U hebt weer een anderen ring in plaats van dien u mij gegeven hebt!"

Fayne schrok even, en keek toen nadenkend naar den ring. „Ja", zeide hij, „ik heb weer een anderen. Hoe vindt u hem?" En hij hief zijn hand op, om haar te laten kijken, doch bijna dadelijk deed hij den ring af, en stak hem in zijn zak.

„Ik vind hem niet zoo mooi als den ring, dien ik van u heb!'

„Dat is maar goed ook!" zei Fayne lachend; „want ik wil volstrekt niet met u ruilen! — En nu geloof ik, dat ik maar eens ga opstappen!" Hij stond op, en vergetend, dat de kamer zoo laag was, stiet hij zijn hoofd gevoelig tegen het plafond. Maar hij lachte om de pijn, en om het verschrikte gezicht van Grace, en haar de hand drukkend, zeide hij: „Nu, ik zal u wel bericht zenden omtrent die zaak met Johnny. Ik zal u schrijven... neen, ik kom zelf wel even zeggen, of het gelukt is!"

„O, komt u nog weer eens terug?" vroeg Grace met stralende oogen.

„Ja, hoor!" zei hij, en zijn knap, maar roekeloos gezicht kreeg een zeer milde uitdrukking „Voortaan zie je mij zoo nu en dan heel onverwachts hier binnenvallen. En nu, wel te rusten!"

Grace bleef midden in haar zolderkamertje staan luisteren naar de zware schreden op de wrakke trap... alsof zij droomde. Och, het zou wel een droom blijken ook; nu moest zij weer terugkeeren naar de harde werkelijkheid van het troostelooze, dagelijksche leven!

„Het arme kind!" zei Fayne in zichzelf, toen hij weer buiten was. „Arm ding! Het is natuurlijk weer de oude geschiedenis... maar verdraaid, wat zou ik graag den kerel eens tegen het lijf loopen, die hier de schuld draagt! Wie het ook wezen mag, hij zou er van lusten!"

HOOFDSTUK X.

No. 13

Voor zoo'n nachtvogel als Fayne was het nog tamelijk vroeg. Hij slenterde nog wat rond, en voor hij twee straten ver was, had een ander beeld de gedachte aan Grace Warner uit zijn geest verdrongen: dat was het gelaat van het meisje uit de oprijlaan te Averleigh. „Ik lijk wel gek!" zeide hij tenslotte in zichzelf. Hij riep een rijtuig aan, en liet zich naar een beruchte club brengen, die met de uilen deze eigenschap gemeen had, dat ze overdag sliep, en den nacht door wakker bleef. Toen hij er binnen trad, werd hij met een koor van welkomstgroeten ontvangen, want er zat nog een vroolijk gezelschap aan de baccarat-tafel. In heel Londen is geen enkele club, zoo verfijnd-weelderig, als de inrichting, die den wel wat vulgairen naam draagt van „Schoppen Aas". Nergens echter wordt er ook zoo hoog gespeeld, en menig jong Engelsch edelman weet zich het begin van den weg naar den ondergang nog te herinneren: dat was, toen hij de wijd-openzwaaiende vleugeldeuren van de club „Schoppen Aas" binnenging.

„Hallo, daar is Heriot! We dachten al, dat je ons vergeten waart!" riep een jonge snuiter, wiens jongensachtig gelaat hoog-blozend uitzag, door de opwinding van het spel en door de champagne. „Waar heb jij uitgehangen, Heriot? Kom er bij zitten: bij het volgende rondje mag je mijn plaats innemen, want ik ben zoo goed als blut!" Hij stond op, nog al onzeker, en Heriot nam zijn plaats in. Maar de nieuwgekomen speler leek weinig belangstelling te hebben voor het grove spel: hij won en verloor weer, zonder er veel van op te merken. Door het doffe geluid van de kaarten, die op de tafel vielen, door het onderdrukt mompelen van zijn medespelers, tusschen het knallen van de champagnekurken en het gefluister der bedienden, hoorde hij telkens weer de diepe, klare stem van Eva Winsdale heenklinken. „Ik weet niet, hoe ik u danken moet! U hebt uw eigen leven gewaagd, om het mijne te redden!" Met zacht geweld bleven die woorden, in den klank der lieve stem, hameren op zijn brein. Eindelijk kon hij het niet meer uithouden: hij rees eensklaps op, zeer tot verbazing van de andere spelers, en liep door de kamer heen naar een zoogenaamd gezellig zitje, waar de jonge lord Seaumont, wiens plaats hij had ingenomen, rustig zat te slapen. „Hé, wordt eens wakker, en kom mee, naar buiten!" zei hij, den jongen lord bij den schouder schuddend. De knaap, want veel meer was het niet, werd wakker, en keek hem slaperig aan. „Wat is er aan de hand? Is het ontbijt al klaar? O, loop naar den drommel! Ben jij het, Heriot? Wat moet je?"

Heriot Fayne wenkte een lakei, hun hoeden te brengen, nam Seaumont bij den arm, en bracht hem naar buiten. „Jij, jonge idioot!" zei hij; „denk je nu heusch, dat je spelen kunt, en drinken tegelijk? Zoo moet je immers wel naar den kelder? Kom, ga met mij mee naar huis, dan zal ik je een opfrisschertje geven!" De jongen staarde met verbazing naar Heriot's gelaat, dat nu donker en grimmig stond. Dat Fayne de rol van zedeprediker op zich nam, ongehoord!

„Wat zullen we nu krijgen? Is er iets met je gebeurd, Heriot? Man, ben je aan den blauwen knoop gegaan?"

Heriot lachte een beetje verlegen, als schaamde hij zich over zijn optreden. „Het zou misschien wel goed zijn, als jij daaraan ging, Monty! Neem mijn raad ter harte: drinken is niets voor jou! Schei er mee uit, en met de kaarten ook, en liefst zoo gauw mogelijk!"

De jonge Lord Seamount wreef zich de oogen uit: hij begreep er niets van!

„Ja, joch, ik meen het ernstig!" vervolgde Fayne. „Luister eens naar mij: je denkt nu natuurlijk, dat ik nog erger dronken ben dan jijzelf..... nu, al was dat waar, dan maakt het nog geen verschil. Jij moet nu eens naar mij luisteren, jij, baby-in-een-smoking! Je bent heelemaal op den verkeerden weg, begrijp je? Ik weet er van mee te praten, want ik heb zelf dien mooien weg al een aardig eindje afgekuierd! Ik ben net begonnen als jij nu, en op het oogenblik..... is het voor mij te laat, om terug te gaan. Maar met jou staat het er anders voor. Jij hebt er nog niet alles

In het Zwitsersche berglandschap zijn de postauto's voorzien van rupswielen en sleden.

doorgejaagd,en... en... maar voor den drommel dat gepreek helpt hem immers toch niet....."

„Neen, geen klap!" lachte de jongen, maar er klonk een ernstige toon in zijn stem. „Het gaat je ook niet best af, Heriot! Jij bent het in het preeken niet veel verder dan ik in het drinken! Wij tweeën zouden schitterend kunnen dienen als zoogenaamde afschrikkende voorbeelden: dat is alles. Voor mij is het ook te laat, evengoed als voor jou. Maar wat is er met je voorgevallen, beste kerel?"

Heriot gaf niet veel antwoord, maar toen hij Seamount op zijn kamers had en hem een opfrisschend drankje had klaargemaakt, mineraalwater met peper en nog een „speciaal" middeltje, toen hij den jongen man half gedwongen had, dat zonderlinge mengsel op te drinken, toen begon hij weer.

„Is het nu wat beter?" zei hij op koelen toon. „Vertel me eens, hoeveel lampen er hier branden?"

„Wel, twee natuurlijk, idioot! Je denkt toch niet, dat ik dronken ben?"

Heriot lachte een beetje sceptisch. „Straks zal het wel beter gaan! Nu moet je eens goed naar mij luisteren, want ik heb een karweitje voor je!"

„O, heel goed! Maar, zeg, vertel me eerst eens, hoe kwam je er daar straks toe, om zoo aan het preeken te slaan tegen mij? Het is alles mooi en wel, doch waarom doe je niet, zooals je mij aanraadt? Je bent zelf nog al een fijn lid, om de matigheid te prediken, en zoo voorts!"

Fayne liet zijn hand zwaar op den schouder van den jongen rusten, en keek hem met een vreemddroeven blik in de oogen. „Ik weet, dat het een vervloekte dwaasheid was," zeide hij. „Maar kijk mij nu eens aan! Eens, nog niet zoo bar lang geleden, was ik net als jij. En... ik weet niet, hoe het komt, maar toen ik jou daar zoo zag liggen, toen moest ik er aan denken, wat ik zelf geweest was, en... wat er van mij over is... en wat ik had kunnen zijn... Maar voor mij is het te laat! Voor jou niet; jij hebt nog een moeder... en, Monty, mag ik het zeggen, zoo'n waargasche goede moeder! Ze weent haar oogen rood om jou, en jij... je breekt haar 't hart! Elken nacht zit zij op, zit zij te luisteren, of ie nog niet de stoep van haar huis komt opstrompelen. En dat zal zij blijven doen, avond na avond, zoolang ze nog een huis heeft om jou er in te wachten! Zoo heel lang zal dat niet meer duren, want jij Monty, je zet er een stevigen pas in, om den boel schoon-op te maken. Als je dan geruïneerd bent, als je je eigen geld er door gebracht hebt, en dat van je moeder, dan kom je samen met haar terecht in een of ander huurhuisje op een tweederangs-badplaatsje, en je kunt, kruipend over je zelf-verdiend ziekbed, liggen wachten op den dood!! Dan zul je den dag vervloeken, toen je geboren werd, maar... meer nog den tijd, waarin je je goeie kansen hebt vergooid, willens en wetens weggesmeten! Dat zal er van je losse, woeste leven terecht komen...! Hier, neem nog wat van dit spul, dan worden je hersens weer wat helder!"

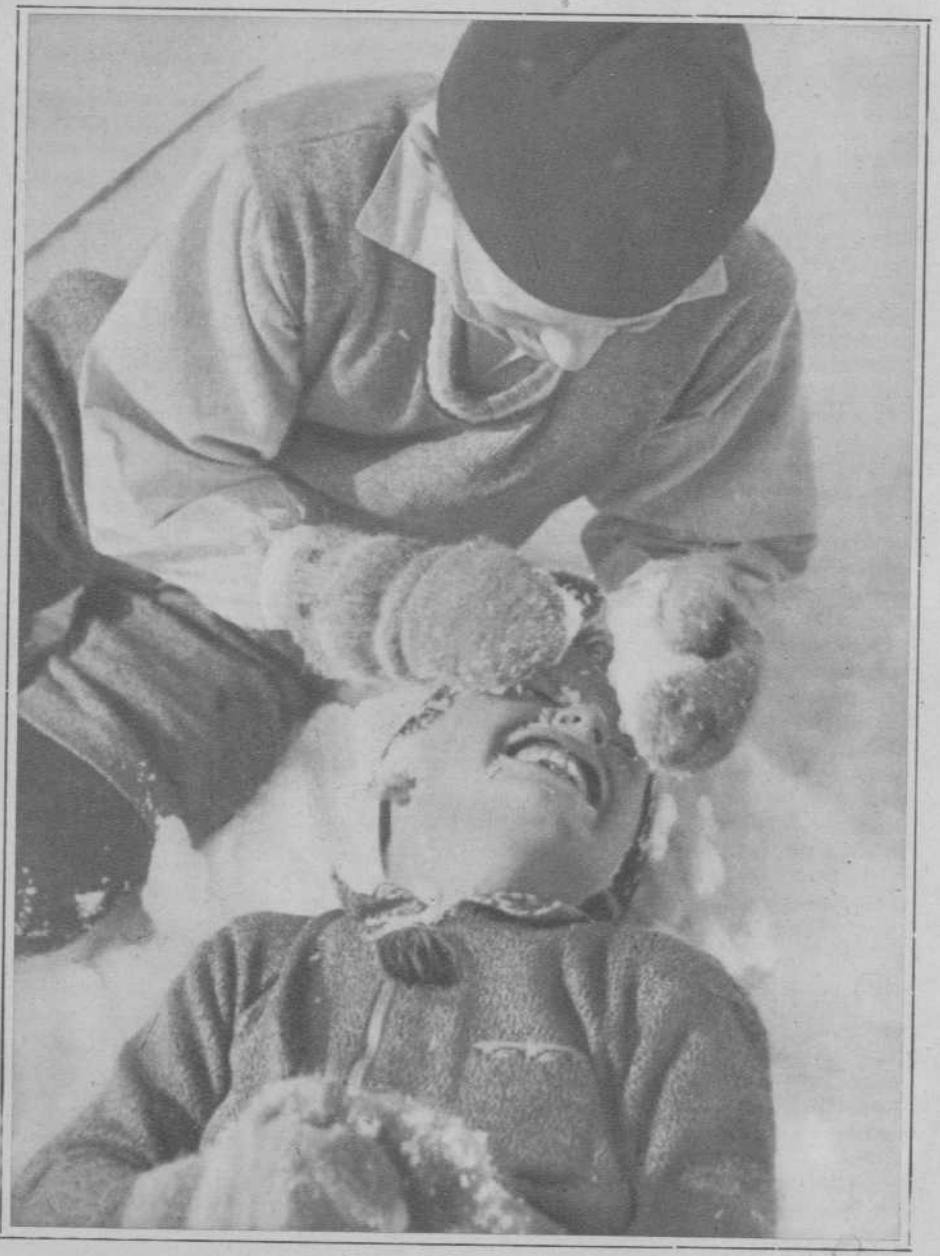

Ook dit is wintersport!

De jongen greep het glas met onvaste hand, en dronk. Toen hij het neerzette, zei hij met een verwilderde blik op het nog frissche, knappe jongensgezicht: „Woord van eer, Heriot, ik geloof, dat jij nog veel erger dronken bent dan ik!"

„Kan wel zijn!" zei Heriot met een zuren lach. „Dat komt er ook weinig op aan. Maak nu maar, dat je weg komt, naar huis, begrijp je? Wacht... je zou nog iets voor mij doen: wat was dat ook weer? O, ja, ik weet het al. Je moeder geeft toch elke veertien dagen haar „jour", nietwaar?"

„Dat is zoo: een echte thee-leur-partij, en altijd propvol, ze worden soms aan de deur teruggestuurd."

„Juist, en dan is er toch altijd zoo een of ander aardigheidje? Een mopje muziek of zoo iets?

„Ja, zoo een of andere vent, die behoorlijk op de piano kan hameren of een paar snuiters van de opera. En natuurlijk ook de een of andere kerel met lang haar, en die moet dan declameeren. Laatst heb ik zoo'n mannetje eens van dichtbij bekeken, toen moeder me had weten te lijmen, om thuis te blijven. Nou ik heb drie minuten naar hem geluisterd; toen had ik er schoon genoeg van, en ik ben hem met een vaartje gesmeerd!"

„Dat kan ik mij denken!" zei Heriot. „Nu, ik heb iemand, die bij je moeder eens moet optreden, een, die buitengewoon mooi viool speelt."

„Snap ik allang! Een lief meisje, met een engel, en..."

„Houd je gezicht!" zei Heriot nijdig. „Het is een jongen, en hij is blind! Maar hij speelt als een engel, en je moeder zou geen betere keus kunnen doen!" Lord Seamount stond perplex... Heriot Fayne, die een goed woord deed voor een kleinen, blinden violist... „Dat is toch ook heelemaal niks voor jou..." begon hij, doch Fayne sneed hem het woord af: „Dus dat is in orde. Noteer even het adres: Gay-straat 79." Hij wierp hem over de tafel heen een potlood toe, maar de hand van Lord Seamount was nog te onzeker, en dus greep Fayne hem bij den arm, en schreef het adres op zijn manchet., „Zoo dat is in orde, en denk er om, zeg aan je moeder, dat de jongen werkelijk zeer goed speelt, zeer goed, snap je? En hij moet vijf pond verdienen op zoo'n middag. Nog wat van dat spul, zeg?"

„Neen, dank je feestelijk!" klonk het vlugge antwoord. „Heel goed, dan marcheer je maar op, en je gaat regelrecht naar huis... en mocht je je soms nog eens herinneren, wat ik je gezegd heb, probeer er dan je voordeel mede te doen! Voor mijzelf is het nu eenmaal te laat, maar jij kunt nog terug!"

„Hoor eens, Heriot!" zei de jongen, terwijl hij met onvaste schreden de kamer verliet: „ik geloof niet, dat ik je ooit nog zóó dronken heb gezien!"

Toen de jonge lord verdwenen was, zat Heriot nog een poosje in diepe gedachten verzonken. Eindelijk ging hij te bed, en het was reeds na twaalven dien middag, toen zijn bediende hem wekte. „U neemt mij niet kwalijk, mylord, maar er zit een heer op u te wachten. Ik heb hem gezegd, dat u nog niet op waart, maar hij wilde met alle geweld wachten."

Heriot draaide zich om in zijn bed, en nam het kaartje van den bezoeker, dat de knecht hem aanreikte. „Stannard Marshbank" las hij. „Mooi!" zeide hij; „zeg aan meneer Marshbank, dat ik over een half uurtje wel eens wakker zal worden!" En hij keerde zich rustig op zijn andere zij, om nog een dutje te doen. Met onbewogen gelaat ging de waardige dienaar heen, om Mijnheer Marshbank te vertellen, dat het zijn meester beliefde, over een half uur te ontwaken. Toen die tijd verstreken was, belde Heriot. „Stubbles, breng meneer hier binnen, en mij een whisky-soda, vlug!"

Stubbles deed zijn plicht, en Stannard Marshbank werd de slaapkamer binnengeleid. Heriot, op zijn elleboog geleund, knikte hem toe, voor eenigen groet. „Je zult me excuseeren, Stannard! Ik dacht, dat je liever hier ontvangen werd, dan elders te wachten!"

Stannard zag er uit, om door een ringetje te halen, fleurig, in zooverre dat bij hem kon, een bloem in zijn knoopsgat. „Maar natuurlijk, beste Heriot! De tijd is voor mij een kostbaar ding..."

„Zoo, dan moet je mij toch eens zeggen, waarom je dien kostelijken tijd verknoeit, met hier te komen?"

Nog steeds glimlachend, zette Stannard zich in een leunstoel bij het bed. „Dat is een heel toepasselijke vraag, Heriot! Ik zou je willen antwoorden, dat ik hier kwam, om jou een dienst te bewijzen, al zul je dien misschien niet ten volle waardeeren!" — „Daar kon je wel eens gelijk in hebben!" klonk het koele antwoord, heel openhartig.

„En toch is dat niet goed gezien!" ging de bezoeker voort, op dien vriendelijk-neerbuigende toon, die Heriot zoo irriteerde, dat hij zijn dierbaren neef met alle genoegen een slag in het gelaat zou hebben gegeven. „Jij en ik, mijn lieve Heriot" — de „Lieve Heriot" bewoog zich tamelijk onrustig onder het dek, en het verlangen, zijn neef het raam uit te gooien, werd een oogenblik haast onweerstaanbaar, — "jij en ik, we hebben nooit zooveel omgang met elkaar gehad: onze wegen... liepen nogal uiteen!"

„Bekend!" viel Heriot hem in de rede: „Jij bent Lid van het Parlement, en meer van die dingen, een sieraad van je tijd, een licht op den kandelaar, terwijl ik... Juist: het was onwaarschijnlijk, dat wij veel met elkaar zouden omgaan. Wat voert je dan vandaag hierheen, voor den drommel?"

„O, ik ben verlangend, je dat te vertellen!" zeide Stannard, nog altijd op denzelfden neerbuigenden toon. „Vertel op dan!" zei Heriot nijdig; „en praat alsjeblieft niet zoo gemaakt door je neus, alsof ik zoo'n soort afgezant ben van een van je malle vereenigingen, die je met een zoet lijntje wilt paaien, en bij den neus nemen! Voor den dag er mee, want ik wil opstaan!"

„En ik heb om half twee een commissie-vergadering in het Parlement!"

„Komt schitterend uit: ik moet om kwart over twee als scheidsrechter optreden in een boksmatch! Vooruit dus! Kom je om geld te leenen? Dan ben je aan het verkeerde adres, hoor!"

(Wordt vervolgd)

De zeer bekende en gewaardeerde tooneelvereeniging „Groningen" heeft in onze stad wederom haar uitstekende naam opgehouden en op den Nieuwjaarsavond het schouwburgpubliek laten genieten door de opvoering van „Anatole", mondain minnespel van Arthur Schnitzler. Alleen al het noemen van dezen auteur bewijst, dat „Groningen" haar krachten bewust is. Die goede krachten zijn vele! Op dezen avond volgt steeds de Nieuwjaarswensch (Kloris en Roosje) op het tooneelstuk. Deze wensch was ook ditmaal weer geschreven door Dr. Bekenkamp en liet op interessante wijze de gebeurtenissen van 1933 de revue passeeren, daarbij de autoriteiten niet vergetende. We geven ter herinnering 'n tooneeltje uit het 3e bedrijf, het „afscheidssouper" en de scène „Kerstinkoopen". Speciaal mogen we hier in de verschillende rollen zeker noemen: Anatole (Rut Hofman), Annie (J. Hofman-Rutgers), Max (Piet Reyst) Gabrielle (I. Edzes Koerts-Oosterhuis).

Het afscheid van Dr. E. Jensema als Insp. van het Middelb. Onderwijs in de 4e Inspectie te Groningen is een warme huldiging geworden. Van de zijde der leeraren, directeuren en collega's werden met grooten dank de groote werkkrachten en ambitie gememoreerd en geroemd, die Dr. Jensema — een man van wèl gefundeerde peadagogische overtuigingen en organisatorische inzichten — in de phasen van zijn loopbaan heeft getoond. De officieele belangstelling was groot. Zoo zien we b.v. in de voorste rij de heer Jt. Reinink, weth. van Ond. te Groningen; de Burgemeester van Groningen, Dr. C. H. Coops en de laatste rechts Dr. Jensema zelf.

Het raadsel van Ragstaff

„En Harry, wat is het laatste nieuws uit Venetië?"

„Vanmorgen een brief van mijn oom ontvangen, kolonel," antwoordde Harry Lorian. „Hij schijnt bezig te zijn met schetsen van oude tralievensters voor zijn boek over bouwstijlen." — „Hij heeft hier genoten," zei de kolonel met zijn sigaar wijzend op het oude snijwerk, waarmee de hal was versierd.

„Ja," antwoordde mijn vriend, „hij is hier onbehoorlijk lang gebleven. U hebt toch, hoop ik, het zilver geteld na zijn vertrek?"

„Natuurlijk," antwoordde Reynor, onze gastheer. „Niets vermist, hoor!"

Lorian, die zulk een diepe vereering voor Sir Julius, zijn oom koesterde, sprak vaak spottend over hem. „Dat is grappig!" zei hij langzaam. „Want... als hij het hier niet gestolen heeft, waar moet hij het dan gedaan hebben?"

„Gestolen? Wat dan Harry?" — „Datgene, waarvoor vannacht iemand een inbraak in zijn atelier gepleegd heeft."

„Hè?" vroeg de kolonel. „Inbraak? In je oom's atelier?"

„Ja, alles was overhoop gehaald en toch hebben ze niets meegenomen van wat ik weet, dat zijn eigendom was... dus maak ik de gevolgtrekking, dat er iets gestolen moet zijn, dat hij buiten mijn weten in bezit had..."

Op dat oogenblik kwam Maud Reynor in de hal. Het meisje had blijkbaar alleen oogen voor Lorian. Even na haar kwam ook haar moeder binnen met Ralph Edie en zijn zuster, vergezeld door Felix Hulme en daarmee was het gezelschap, dat op Ragstaff Park verbleef, compleet. Na het diner keerden de heeren in de hal terug. In het eiken snijwerk der lambrizeering trof men overal een man met den kaalgeplukten tak aan, die ook in het wapenschild van Ragstaff staat. „Wat een vreemd geval, die poging tot inbraak in het atelier van Sir Julius!" bemerkte Hulme. — „Ja... dat is zoo," beaamde Lorian. „Van wien heb je het gehoord?"

„O... ja..." antwoordde Hulme, stotterend. „Ik hoorde het van Baxter... die een atelier er vlak naast heeft, weet je wel?" — „Wanneer heb je Baxter gesproken?" vroeg Lorian als terloops — „Vanmorgen!"

„Er lagen zeker heel wat teekeningen en schetsen?" vroeg de kolonel.

„Och ja,' 'antwoordde Lorian. „Maar de voornaamste heb ik toch op mijn eigen werkkamer... die voor zijn boek zelfs allemaal!"

„Dus je denkt, dat het den inbreker daar niet om te doen was?' 'vroeg ik.

„Och, wat zou hij eraan gehad hebben..., ze zijn voor een gewone inbreker waardeloos!" — „Daar had ik nog niets van gehoord, Lorian," zei Edie. „Iets vermist?"

„Nee. Dat is juist het geheimzinnige. Er lagen toch verschillende dingen, die een gewone inbreker zeker niet had laten liggen."

„Als hij werkelijk eenig verlies van belang geleden had," zei de kolonel, „dan zou ik het zeker aan ons Raadsel hebben toegeschreven!"

„Ik begrijp u niet, kolonel," zei Edie. „Mag ik vragen, wat u daarmee bedoelt?" — „Wel, het familieraadsel van de Ragstaffs," zei Lorian. „Dat je daar boven de deur kunt zien ...daar bij de trap."

„Oh... bedoel je dit inschrift op het paneel? Maar hoe kan dat invloed hebben op de lotgevallen van Sir Julius?"

„Kijk eens," zei de kolonel, „er bestaat in onze familie een overlevering, dat het Raadsel ons geluk brengt, maar ongeluk aan ieder ander, die het in zijn bezit zou krijgen. Daarom is het nog nooit gecopiëerd. Maar ik heb er Sir Julius een teekening van laten maken voor zijn boek over bouwstijl..."

„Laten we het nog eens goed bekijken," stelde Edie voor. Het zou van belang kunnen zijn!" We begaven ons naar het bewuste paneel. In het aangrenzend salon speelde Maud piano. En ik ontdekte op het gelaat van Hulme een eigenaardigen trek, toen hij zag, met welk een verlangen Lorian de richting van het salon uitkeek.

„Zien jullie wel," vroeg de kolonel, „het is een dwaas middeleeuwsch opschrift en vrij ruw ingesneden." — „Is het u wel eens opgevallen," vroeg Hulme, „dat die letters best uit een veel latere periode kunnen stammen dan het loofwerk?...Uit den tijd van de Stuarts bijvoorbeeld?"

„Neen," antwoordde de kolonel, opvallend norsch. „Ik weet zeker, dat ze veel ouder zijn!" — „Heeft de latere Stuart-periode soms iets... onaangenaams voor den kolonel?" vroeg ik wat later aan Lorian.

„Men zegt, dat in dien tijd een van de Reynors kaperkapitein werd en de schrik van den Atlantischen oceaan was. Ik snap niet, wat Hulme ertoe bracht, zooiets te zeggen. 'n Vreemde kerel!"

„Ja," gaf ik dadelijk toe. „Iedereen schijnt hem te kennen, maar niemand schijnt iets van hem af te weten." — „Edie heeft hem meegebracht. Het mag dwaas van me zijn, maar ik wantrouw dien vent nu eenmaal." We bleven nog wat praten, tot Lorian's pijp leeg was en gingen dan naar bed.

Er was plotseling een heftige wind opgestoken. Nu juist geen geluid om een stadsmensch als mij in slaap te sussen. Beneden in de hal sloeg de staande klok twaalf. Op het punt in te dommelen, hoorde ik een geluid alsof ergens in het huis iets gevallen was. Tusschen het lawaai van den storm door, hoorde ik een zacht schrapen en kloppen. Mijn kamer lag vlak bij de groote trap, die naar de hal leidde. Het geluid moest van beneden gekomen zijn. Na het verhaal van de inbraak in het atelier van Sir Julius, schonk ik er natuurlijk aandacht aan. Ik stapte uit bed, en wilde juist mijn deur openen, toen ik iets heel bijzonders bemerkte. Er scheen een sterk licht, ofschoon de lucht bewolkt was, onder mijn deur door. Maar het volgend oogenblik was het weg. Heel zachtjes draaide ik den knop om. Maar hoe voorzichtig ook, het slot knarste toch even.

Een oogenblik hadden de jagende wolken de maan vrijgelaten en door een getralied venster van de hal viel een vierkante lichtschijn met zwarte kruisstrepen over den vloer van de hal. En daaroverheen trok een zwarte schaduw, werd breeder en breeder en verduisterde ten slotte de hal geheel. Een enkel oogenblik had ik een glimmende streep gezien, lang, recht en terstond in de schaduw verdwenen. Toen enkele seconden later de maan de hal in een helder licht zette, was er niets bijzonders meer te zien.

Ik bleef aarzelend boven aan de trap staan. Toen bereikte een krassend geluid als van een roestig slot, dat wordt omgedraaid, mijn oor. Voorzichtig daalde ik de trap af en keek de hal rond. Er was niemand te zien. Ik hoorde niets verdachts meer. De zware deuren waren zorgvuldig gesloten en de ramen eveneens. Den volgenden morgen aan het ontbijt zweeg ik over mijn nachtelijk avontuur, omdat niemand anders iets gemerkt scheen te hebben.

Met Lorian ging ik op jacht en toen we tegen den middag terugkwamen, zagen we beiden twee personen, een man en een meisje, in gesprek op de treden van het terras. Het was duidelijk waarover de man sprak. Het meisje wendde zich hoofdschuddend van hem af. Hij trachtte haar hand te grijpen, maar werd afgewezen. We liepen snel achter een heg door en Lorian werd heel bleek. Het waren Maud Reynor en Felix Hulme. Tijdens de lunch vroeg een zekere mijnheer Findon, of de ring, welken Maud droeg, van Oosterschen oorsprong was. „Denkelijk is het een Phoenicische ring," antwoordde zij. „En ik moet hem mijn heele leven blijven dragen, zoo leelijk als hij ook is."

„Heusch? Een oud erfstuk dus?" — „Ja, antwoordde ze, „en een akelig bovendien! De geschiedenis van den ring was al even eigenaardig als die van het raadsel. Sedert onheugelijke tijden werd hij door den erfgenaam van Ragstaff gedragen van den dag zijner meerderjarigheid af tot aan dien van zijn oudsten zoon. Kolonel Reynor had geen zoon. En daarom had hij den ring aan Maud gegeven, drie maanden geleden, toen ze meerderjarig geworden was. Toen Lindon hem terug wilde geven, vroeg Lorian. „Pardon... mag ik hem ook eens bekijken?" Hierbij viel mijn blik toevallig op Hulme. Hij keek naar den ring, zijn gezicht joeg me angst aan.

„Wat denk jij wel van Hulme z'n manier van doen?" vroeg Lorian me later op d endag. „Als miss Reynor hem afwijst, is dat toch geen reden om mij zoo vijandig aan te kijken?" — „Heb je dat dan opgemerkt?" — „Ja... en jij hebt het ook gezien..."

Toen vertelde ik hem, wat me dien nacht overkomen was. „Ouwe jongen," zei hij dan, „ik geloof, dat ik een straaltje licht ga zien."

Onder het diner gebeurde er weer iets vreemds. „Kolonel," vroeg Lorian. „Hebt u er iets tegen, dat ik een foto van het raadsel maak?"

„Och," zei de kolonel, „ik geloof niet, dat er iets tegen is, nu er toch al een afbeelding van bestaat. Maar heb je dan een toestel hier?"

„Nee... dat niet... Maar, misschien kan iemand me er wel een leenen." Niemand bleek ertoe in staat te zijn.

„Als je na tafel even naar dokter Mason rijden wilt, die heeft er verschillende," zei Hulme. In het heldere maanlicht reden Lorian en ik naar den dokter. We zaten er nog geen twee minuten, toen de regen plassend neerviel. Het werd een geweldige storm en eerst na middernacht konden we terugrijden. Het huis lag als een groote donkere massa voor ons. En opeens, door drie der vensters, straalde ons een verblindend licht tegemoet! Met een ruk hield Lorian het paard in.

Geen enkel geluid. Niets dan die felle witte gloed! Na enkele seconden verdween het licht plotseling.

Training van de meute voor vossenjacht, een karwei waarvoor heelwat „vak"-kennis noodig is!

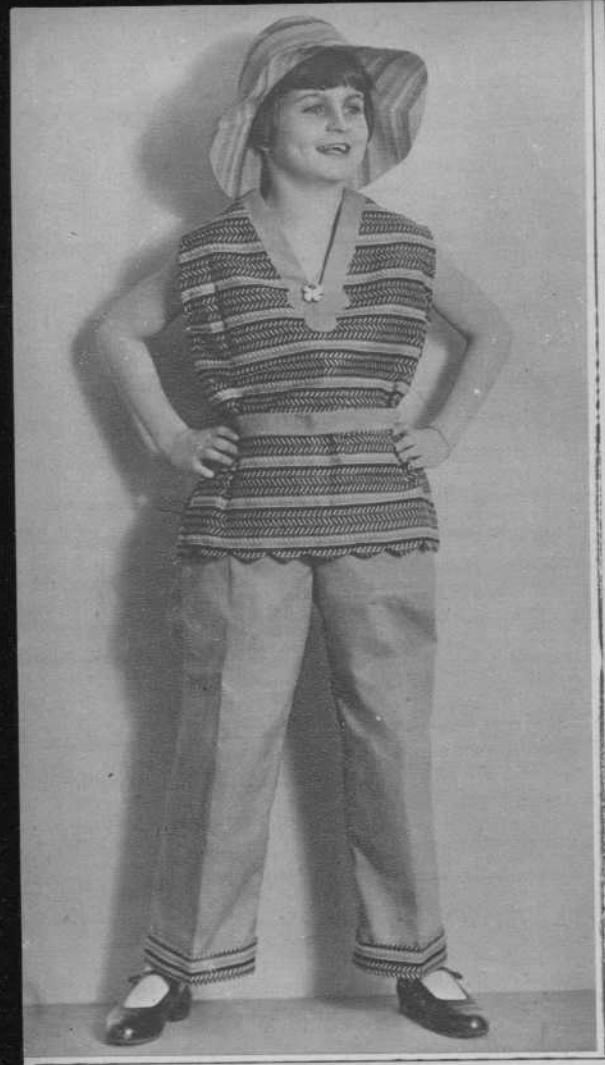

Linnen kinder-strandpakje waarvan de pantalon met bont is afgezet.

Twee kinderpyama's.

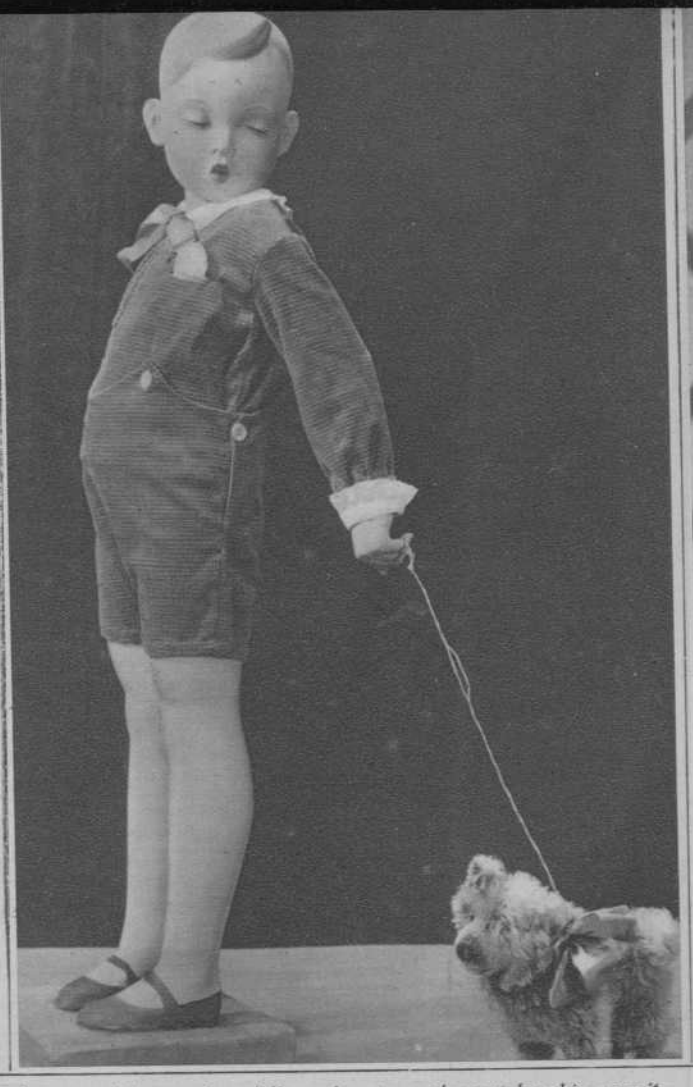

Jongenspakje van koord fluweel met opgeknoopt broekje en wit garnituur.

Een excentrieke halsketting.

Rechts: Metalen versierselen, 2 halskettingen, armband en poederdoos

Een vreemdsoortig kapsel

Meisjespakje naar de Tirolerdracht ontworpen.

Onder: Modern vilthoedje met „hanekam".

Gummicape en meisjesjurkje.

Meisjesjurkje van wollen stof, met zijsluiting.
Onder: Diagonaalstof jurk met schouderkapjes. Corsage en ceintuur in dezelfde kleur.

„Dat is hetzelfde licht, dat onder je drempel scheen! Het was in de hal!" zei hij. „Toen we door de hal kwamen, was er niets bijzonders te zien." — „Zeg er tegen niemand iets van!" waarschuwde Lorian me. Den volgende morgen was Lorian nog vroeger op dan ik. „Kijk wat een prachtopname!" riep hij tegen me. „Peters zal een donkere kamer voor me maken in den wijnkelder! Ga je mee?"

Na het noodige geploeter in hypo en water, hield Lorian zijn negatieven tegen het roode licht en verklaarde: „De tweede opname is de beste... Ik ben er erg mee in mijn schik. — „Maar kerel, wat heb je nu aan een foto, als je het origineel voortdurend voor je neus kunt hebben?" vroeg ik verwonderd. — „Ik kan toch niet in de hal dat ding gaan staan bekijken als een magnetiseur of een fakir?"

„Wil je het dan zóó nauwkeurig bestudeeren?" — „Jazeker!"

Den verderen dag sloot hij zich in zijn kamer op en in den namiddag hielp Maud hem met afdrukken. „Nog niets zeggen," fluisterde hij, toen ik hem in de hal trof. „Aan tafel kan ik misschien alles meedeelen, als de kolonel ten minste zijn toestemming geeft."

Tegelijkertijd zag ik Maud op het terras staan en begreep, wat hij bedoelde. „Wat 'n bofferd ben jij!" riep ik. „Mijn allerbeste wenschen!" — „Dank je! Maar kom nu eens even kijken!"

Hij had een keurig scherpen afdruk bij zijn raam te drogen gehangen. Onder het theedrinken kon hij zich niet meer stilhouden en vijf minuten, nadat hij met den kolonel gesproken had, wist het heele huis het nieuws van zijn verloving. Hulme beheerschte zich bewonderenswaardig. Eerst, toen ik 's avonds laat bij Lorian op zijn kamer kwam, was er gelegenheid om zijn afdruk nauwkeurig te bekijken. „Ik geloof vast, dat het geheimschrift is!" zei hij. „En we moeten samen erachter zien te komen, al moeten we den heelen nacht opblijven!"

„En hoe wou je ermee beginnen. — „Wel," zei hij, „zooals het er staat, kan ik er geen bepaalde beteekenis uithalen. Maar op grond dat de „e" wel de meest voorkomende letter in onze taal is, en vervolgens de a, o, i, d, n had ik gedacht, dat we daaruit een systeem moesten zoeken."

„Maar geldt dat ook voor den tijd, waaruit die spreuk stamt?"

„Ja... daar zeg je wat... dan kon wel eens anders zijn."

„Als we de woorden dan eens in onze spelling opschreven en ze één voor één namen, zouden we er dan misschien iets uit kunnen maken?"

Hij nam een vel papier en schreef:

Als uw toekomst donker schijnt
en uw laatste hoop verdwijnt
zoek dan uit, wat dit beduidt,
goud op groen en ruit op ruit.

Onze pogingen gaven geen resultaat. We kregen er nog grooter onzin uit, dan het oorspronkelijke ons toescheen. Ik kreeg slaap en ging naar mijn kamer. Maar ik had mijn oogen nog niet dicht, of ik hoorde op mijn deur kloppen. Ik schoot mijn kamerjas aan en liet Lorian met kolonel Reynor binnen. „Dat is een gekke geschiedenis..." zei deze buiten adem. „Maud heeft... vertel jij het maar, Lorian!"

„Maud werd daarnet wakker met het idee, dat ze iets kwijt moest zijn, ging naar haar toilettafel en miste haar familiering... Ze herinnerde zich, dat ze hem dien avond had afgelegd, om... om... nou ja, een anderen aan te doen. Met haar kaars ging ze zachtjes naar beneden en zocht tevergeefs. En toen hoorde ze een zwak gedruisch in de hal."

Lorian zweeg, want Hulme was naderbij gekomen.

„Wat is er aan de hand?" vroeg hij.

„Och," zei Lorian. „Iets met Maud... Ze was daarnet in de bibliotheek en hoorde iets in de hal. Ze wilde de trap opgaan en struikelde toen over een soort kist... die onder aan de trap stond."

„'n Kist? Hoe kwam die daar?" vroeg ik verbaasd.

„Maud zei, dat ze zich bukte en er bij het licht van haar kaars een doodshoofd met twee gekruiste beenderen op zag!"

„Is net wel heelemaal zeker, dat miss Reynor wakker was?" vroeg Hulme.

„Ze heeft ons in elk geval dadelijk wakker gemaakt," zei de kolonel. „Ze was heelemaal van streek. Ze is nu bij haar moeder."

„Maar die kist? Waar is die?" riep ik.

„Dat is nu juist het geheimzinnige," zei de kolonel. „Ik was nog geen twee minuten later beneden en er was geen kist te bekennen.... Ja, Hulme, dat moet je eigenlijk toch weten... je logeert namelijk in de torenkamer... de zoogenaamde spookkamer."

„Ik werd wakker doordat er gescheld werd," zei Hulme. „Ik slaap heel licht, maar ik heb niets bijzonders gezien of gehoord."

„Zeg, Hulme," zei Lorian. „Jouw kamer ligt vlak boven de hal hier. Ik heb een meening over het geval. Mag ik soms even op je kamer kijken?"

„Ja ,natuurlijk," antwoordde Hulme.

We gingen met z'n allen naar de torenkamer. Het was een achthoekig vertrek met een eiken lambrizeering. Lorian beklopte alle paneelen en planken van den vloer, waarna hij mee naar mijn kamer ging, na eerst op zijn eigen kamer den afdruk van het raadsel gehaald te hebben.

„Kijk eens," zei hij. „A. Iemand breekt in bij m'n oom op 't atelier, zonder iets te stelen; zijn teekeningen van het Raadsel liggen bij mij; B. Jij hoort leven in de hal. ziet een helder licht en een glimmende stang; C. Samen zien we den volgenden nacht een helder licht in de hal; D. Hulme heeft een camera op zijn kamer, maar wilde die niet te leen geven; E. Den volgenden dag zag ik een afdrukraampje in zijn venster staan."

„En wat beteekent dit alles?" vroeg ik.

„Dat hij minstens drie pogingen heeft gedaan om een foto van het Raadsel te maken en er eindelijk in geslaagd is!" — „Drie?"

„Ik denk van wel. Hij is waarschijnlijk de inbreker in het atelier geweest. Hij heeft zich leelijk versproken. Hij zei, dat hij het van Baxter gehoord had, maar die is op reis! Hij kon natuurlijk geen foto bij daglicht maken en prolceerde het toen in een nacht met magnesiumlicht. Den eersten keer gleed zijn driepoot uit. Jij hebt een van die pooten zien glimmen! Den volgenden nacht was hij gelukkiger. Dat was, toen wij het licht in de hal zagen."

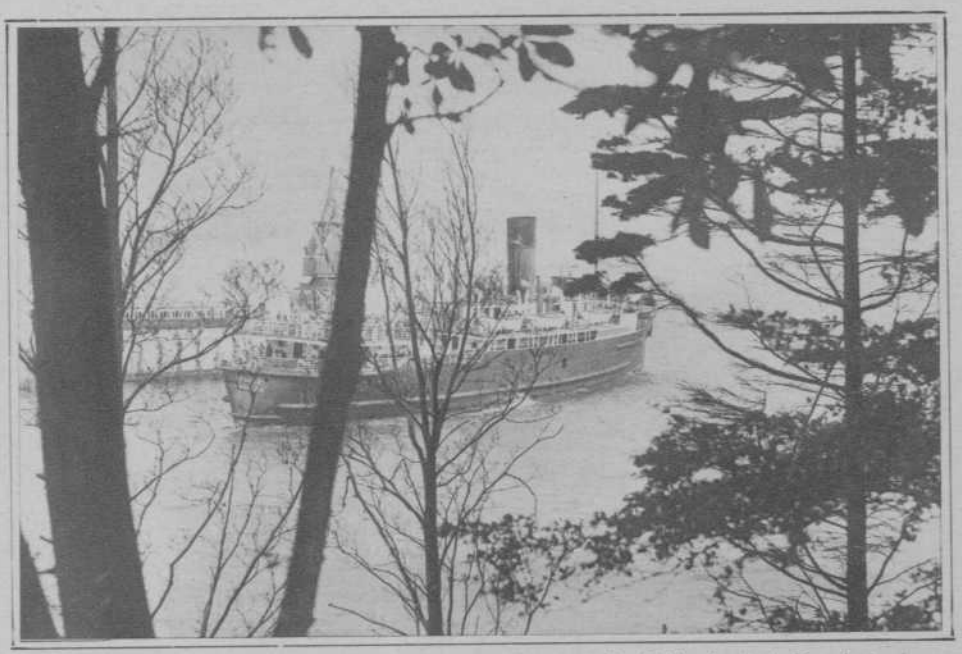

Een mooi doorkijkje, genomen bij het vertrek van het s.s. „St. Hellier" uit de Engelsche haven Weymouth naar het eiland Jersey, in de baai St. Michel.

„Maar ik heb toen toch de heele hal doorzocht en niets gevonden."

„Daar begint nu juist mijn veronderstelling. Ik denk, dat Hulme op een of andere manier oude documenten gevonden heeft, waaruit bleek, dat er een verbinding bestaat tusschen de torenkamer en de hal. En ik geloof, dat Hulme de oplossing van het Raadsel heeft ontdekt. Hulme heeft een aanzoek bij Maud gedaan. Hijzelf zit op zwart zaad. De Raynors zijn geen menschen van geld. Maar het Raadsel wijst wellicht de plek aan, waar een schat verborgen ligt!" — „Die kist, Lorian! Die kist!" riep ik opeens.

„Precies. Maar vlak te voren verdween de familiering! Als ik het niet heel erg mis heb, dan heeft Hulme dien ring gevonden. Die ring is de sleutel tot het Raadsel. Denk aan den vorm van het zegel... een dik stuk goud in ruitvorm! Kijk nu eens op die foto! Hier in dien hoek... daar heb je eenige eikenbladeren... als een slinger om het oud Saksische woord GAEG... wat „sleutel" beteekent! Stom, dat we het niet eerder gezien hebben. Bladeren zijn groen... ertusschen zie je een ruitvormig gat... de ring is van goud! Goud op groen en ruit op ruit!"

„Denk je dus... dat Hulme dit gevonden heeft?"

„Jazeker. En ik geloof, dat Maud door haar ring te laten liggen, hem de mooiste kans, die hij krijgen kon, gegeven heeft. Hij had de kist eruit gehaald, toen zij in de bibliotheek was. En toen moest hij zijn zware vondst laten staan, omdat hij haar uit de bibliotheek hoorde komen, om zich te kunnen verbergen in de geheime schuilhoek die met zijn kamer in verbinding staat. Zoodra zij naar boven was gegaan, is hij teruggekeerd om zijn vondst weg te stoppen."

„We moeten geen scène maken, Lorian," begon ik. „Het blijft toch nog mogelijk, dat je het bij het verkeerde eind hebt en....."

„Dat ben ik met je eens," zei hij. „Kom mee!"

Zachtjes gingen we naar boven en bleven voor de deur van de torenkamer staan. Er scheen licht onder de deur door. Lorian keek me aan... en klopte. „Wie daar?"

„Lorian!" antwoordde mijn vriend. „Ik zou graag eens met je praten... over die geheime bergplaats en... over die schatkist... voordat ik iets tegen den kolonel zeg!" — „Een oogenblikje," klonk het schor. „Wacht even."

„Kom maar!" riep Hulme eindelijk. Toen Lorian de deur opendeed, klonk er een klikkend geluid. De torenkamer was leeg! We keken het vertrek rond. Er stond een kaars op tafel te branden. En op het bed stond een met ijzer beslagen kist met een stuk papier erboven op.

„Waarde heer Lorian!

Ik heb bemerkt, dat u alles ontdekt hebt. Ik moet tot mijn spijt zeggen, dat ik de kist nog niet open heb kunnen krijgen. Mijn eenig verzoek is, dat u me niet vervolgt. Ik heb niets gestolen."

We gingen naar de tafel. Op een stuk vergeeld perkament lag de ring.

„Drommels, dat is een platte grond van Ragstaff Park!" zei ik.

„Met een volledig netwerk van geheime gangen," voegde Lorian erbij, „en aanwijzingen hoe men erin kan komen. Kijk... er staat R.R. onder en „Capt. S.". Nu gaat me een licht op!"

Bij het licht van de kaars zagen we op de kist een ruw geteekend doodshoofd met gekruiste beenderen en de woorden: Kapitein Satan. „Kapitein Satan...?" Dat was een van de bloeddorstigste zeeroovers, die ooit in het Kanaal hebben huisgehouden!" zei ik verwonderd.

„Dat is zoo... en zijn ware naam was Roderick Reynor! Hij heeft zijn schatten in de geheime bergplaats verstopt!... Me dunkt, we kunnen niet beter doen, dan die kist weer op haar plaats terug te brengen, en alleen te vertellen, dat we den ring teruggevonden hebben."

De ring paste precies in de ruitvormige opening tusschen de eikenbladeren. Zonder moeite konden we het geheele paneel wegschuiven en vonden we een kleine kast. We plaatsten de kist er in...

„Beste jongen," zei de kolonel den volgenden dag, toen de geheimzinnige kist ter sprake kwam. „Al had er een fortuin in die kist van Maud gezeten, dan wilde ik er nog niets van hebben! Laat die maar blijven behooren tot dat deel van onze familiegeschiedenis, dat dood en begraven is!"

„Daarmee is de knoop doorgehakt," zei Lorian later tegen mij. „Die kist is niet van ons en de kolonel wil er blijkbaar niets mee te maken hebben. Jammer, dat we niet wat meer inbrekersbloed in ons lijf hebben!"...

Er is nog iets anders te doen in den wintertijd, dan plezierig op schaatsen te rijden! Zoo zagen we te Noord-Sleen de dorschers in volle actie: 't afwerpen van de schooven naar de machine, 't wegrijden der samengeperste stroopakken of het wegvoeren van het stroo, dat de korrels kwijt is, voor direct gebruik. Intusschen is zoo'n tafereeltje een aardige afwisseling tusschen de vele wintergezichten!

Links: Bij den klompenmaker te Noordlaren. Ondanks de malaise, die dit vak op enorme wijze drukt, geeft het werk toch de bekoring voor den vakman, die dit ambacht trouw bleef en we hopen, dat onze landgenooten dit specifiek Nederlandsche „schoeisel" ook van Nederl. fabrikaat willen dragen! Rechts: Echt winterwerk, pittig en gezond, is het kappen en zagen van boomen, een arbeid die doet verlangen naar de echte winterkost! Als 's morgens alles eerst met rijp is bedekt, zooals hier in het Tuindorp-Haren bij den overweg, zullen de handen, die de trekzaag laten zingen, eerst wel een poosje „kietelen....."

Links: De O.L. School te Saaxumhuizen wordt, na zich gedurende 80 jaar te hebben gehandhaafd en een plaats te hebben veroverd in vele geslachten, op 1 Jan. opgeheven. Weldra zal dus alleen de herinnering gebleven zijn en daarom moge het gebouw hier nog eens worden gegeven. Rechts: Een laatste les is altijd iets weemoedigs, gelijk elke scheiding in vriendschap; maar wanneer men weet, dat alles hiermee een einde neemt, wat het intieme schoolleven betreft, en dat de bekende wanden geen nieuwe gemeenschap zullen omsluiten, dan kan men begrijpen, dat de gezichten van de jeugd en van het personeel hier ernstig zijn. Het tegenwoordige hoofd is de heer Tjadens. Na 1 Januari bestaat de O. L. School te Saaxumhuizen niet meer..... Linksonder: De tooneelvereen. „T.O.G." te Overschild gaf een uitvoering van „Aan de Kedde" in café Homan aldaar, waardoor het publiek zeer genoot van dit blijspel, dat was ingestudeerd onder leiding van Mevr. Friso te Overschild. Laat de club nog meer successen behalen op deze gelukkige wijze!

In cirkel: Met ingang van 1 Jan. '34 heeft de heer A. Tijmes te Westerbork de dienst der P.T.T. als brievenbesteller met pensioen verlaten. Een periode van 40 dienstjaren als zoodanig liggen thans achter hem, zoodat dit dorp en omgeving hem leerden kennen als een hulpvaardig en accuraat ambtenaar. Hij kent dus nog de tijd, toen alles per voet afgelegd moest worden. Dit jaar zal hij zijn dorpsgenooten dus niet meer de nieuwjaarswenschen bezorgen. Allen zullen hem gaarne een welverdiende rust toewenschen!

Rechts: Was dit ook geen aardige gelegenheid voor padvinders, om een „goede daad" te doen? — dat dachten wij bij 't zien van dit tafereeltje op het ijs. Ouderen, die al stram zijn, en kinderen die nog onhandig zijn, worden hier bij de „badde" met plezier geholpen.

ZEEMANSBLOED

NAAR HET DUITSCH DOOR HANS RICHTER

No. 26

„Het moederlijke gevoel heeft tenslotte in ons vrouwen toch de overhand en het maakt ons zwak, wanneer het te veel domineert. En dan komt men er onwillekeurig toe, om zijn eigen gevoelens, èn die van den „andere" overdreven en verkeerd voor te stellen."

„En waarom zeg je mij dit alles?"

„Omdat ik je wil helpen. Jonge menschen kunnen wel eens lief voor elkander zijn, al hebben zij geen ernstige plannen voor de toekomst, ten opzichte van elkander, maar zij mogen niet spelen met onze diepere en verhevener gevoelens. Zij moeten zorgen, dat zij geen harten breken, dat zij geen verwachtingen opwekken, die op teleurstelling voor één van beiden, of voor allebei, moeten uitloopen..."

Zij zwijgt eenige oogenblikken, terwijl zij ernstig en nadenkend voor zich uit staart. Lutz vindt haar verklaringen sympathiek en peinst over een antwoord. Dan vervolgt zij, schijnbaar zonder verband met het voorgaande:

„Een vrouwenhart wordt niet langzaam aan gewonnen... het wil stormenderhand veroverd worden... Meen niet Lutz, dat je tegenover mij verplichtingen van verstrekkenden aard hebt. Mijn vader hoopt en verwacht, dat ik mij binnen afzienbaren tijd zal verloven en hij zou zeker geen bezwaar hebben tegen Lutz Uhlenhaut als schoonzoon... maar hij zal, zoo hij in die richting verwachting koestert, een teleurstelling te boeken hebben en nog wat geduld moeten hebben, alvorens hij mijn verloofde zal kunnen verwelkomen... Had je bijgeval mijn portret bij je Lutz, toen je in Mexico verongelukte?"

„Neen. Ik..." — „Laat maar! Maar het hare droeg je wèl bij je, — en ik ben er van overtuigd, dat je het vandaag nog zeer zorgvuldig opgeborgen bij je hebt... Lutz, je moet met die Lore Ruhland spreken, heel openhartig en heel verstandig, — precies zoo als wij het nu met elkander gedaan hebben!"

„Dat is al te laat," antwoordde Lutz. „Wij hebben elkander al jaren uit het oog verloren, en vroeger heb ik onze verhouding, geloof ik, ook al verkeerd beoordeeld."

„Neen, beste Lutz, het is niet te laat. Geloof mij, vrouwen zien scherper en duidelijker, als het de liefde betreft, dan jullie, mannen. Wij hebben voor zulke dingen als het ware een zesde zintuig, dat jullie missen. En als je het al hebt, dan weet je het niet goed te gebruiken. Zal ik eens met jouw Lore spreken?"

„Neen — liever niet! Buitendien is het vóór Kiel, waar de wedstrijd eindigt, ook onmogelijk. En je weet niet, hoe het in Kiel gaat: De meeste jachten leggen in het geheel niet aan, — zij zeilen het eindpunt door en gaan dan dadelijk verder. Wie weet, of ik de „Alma III" nog wel terug zal zien? En dan is Victor Hovemann er bij —"

„Is dat die verwaande jongen, die de boot van Jessen commandeert?"

„Ja, die. Met hem heeft zij vroeger veel gezeild; waarschijnlijk is zij met hem verloofd."

„Tegen hem zou ik het opnemen, als ik jou was," merkt Gloria met nadruk op en met deze woorden beschouwt zij het gesprek als geëindigd en gaat naar beneden. Het jacht is nu voor Drogden gekomen en Lutz moet nu weder al zijn aandacht aan het commando van de „Wismar" wijden. Gloria echter ligt beneden in haar hut. Zij heeft de deur stevig gegrendeld en zij weent wanhopig.....

Maar dat mag geen mensch zien. Niemand heeft er iets mede te maken, dat de trotsche Gloria vandaag een zwaar, bijna niet te herstellen verlies heeft geleden. Dat zij een teleurstelling heeft te boeken, die zij niet spoedig te boven zal komen. Zij mag en zij wil niet langer strijden, nu zij gezien heeft, dat de man, die zij wilde winnen, aan een ander toebehoort. Zelf heeft zij, met moed en zelfverloochening, naar het operatie-mes gegrepen en met vaste hand ingegrepen. Bij zich zelf en bij hem.....

Dat haar eigen levensgeluk daarbij verloren is gegaan, beschouwt zij als bijzaak. Hoofdzaak is, dat zij den man, dien zij innig liefheeft, den weg naar het zijne gewezen heeft. Zoo is het beter.....

TWEE EN DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Lore wordt te middernacht plotseling wakker. Zij moet eerst eens rondzien, om te weten, waar zij is. Zij heeft gedroomd; maar het gaat haar, zooals zoovele andere menschen, zij kan zich niet meer herinneren, wat zij gedroomd heeft. Wèl weet zij, dat het was over Lutz, dezen grooten, dommen jongen, en over de oude „Röck". Associatie van gedachten... Vroeger heeft zij het plan gehad, met Lutz ook dezen tocht te maken; en daar komt dan bij, dat zij vanmorgen vroeg plotseling Lutz wederom heeft ontmoet.....

Tante Alma, die de hut met Lore deelt, slaapt in het andere bed, rustig en vast. Lore voelt neiging om op te staan en naar het dek te gaan. Als zij heel zacht te werk gaat, zal zij haar tante niet storen in haar rust en op het dek zal wel niemand anders aanwezig zijn dan de wacht en de bootsman en die zullen zich wel niet het hoofd breken met de vraag, waarom een jong meisje midden in den nacht opstaat en op het dek verschijnt.

Lore trekt een warme mantel aan en gaat naar boven; de wind is gaan liggen en de „Alma III" ligt zoo vast als een groote oceaanstoomer. Het is één van die klare, heldere Noordelijke nachten, die men op de Zuidelijke zeeën niet kent. Als machtige, groote vlinders bewegen de booten zich in den stillen nacht over het water voort. Die boot daar rechts vóór de „Alma" dat moet de „Wismar" zijn, die haar voorsprong nog heeft weten te vergrooten. Een weinig achter haar ziet zij het Zweedsche jacht en op ongeveer gelijke hoogte de twee mededingende booten uit Neustadt. Van de kleinere jachten is niets te zien. Naast den man aan het roer duikt een gestalte op en komt naar voren. Lore herkent haar oom Friederich; die heeft het dus blijkbaar ook niet in zijn kooi kunnen uithouden.

„Dat daar voor is een Deensche badplaats!" zegt hij en wijst in de richting van een rij lichten aan bakboordzijde. „En daar ginds zie je de vuurtoren van Helsingborg! Wij hebben een goede vaart! Wilde je het Hamlet-slot bij maneschijn zien, Lore?"

„Neen, oom — daarvoor ben ik niet aan dek gekomen."

„Kom een beetje bij mij zitten, nichtje! Hier heelemaal vooraan, — dan kan de wacht ons gesprek niet hooren; en de roerganger evenmin. Ik heb Vic naar zijn kooi gestuurd; er kan nu niets verkeerd gaan bij deze wind. Zeg mij eens, je hebt met dien Victor Hovemann niet veel op, wel?"

„Ik vind hem ontzettend verwaand en een vrouwengek, Oom. Nog veel meer als vroeger. Hij verbeeldt zich, dat hij heel wat beteekent en hij presteert niets. In ieder geval maakt hij dezen indruk op mij. Ik begrijp in het geheel niet, hoe het mogelijk was, dat hij en Uhlenhaut

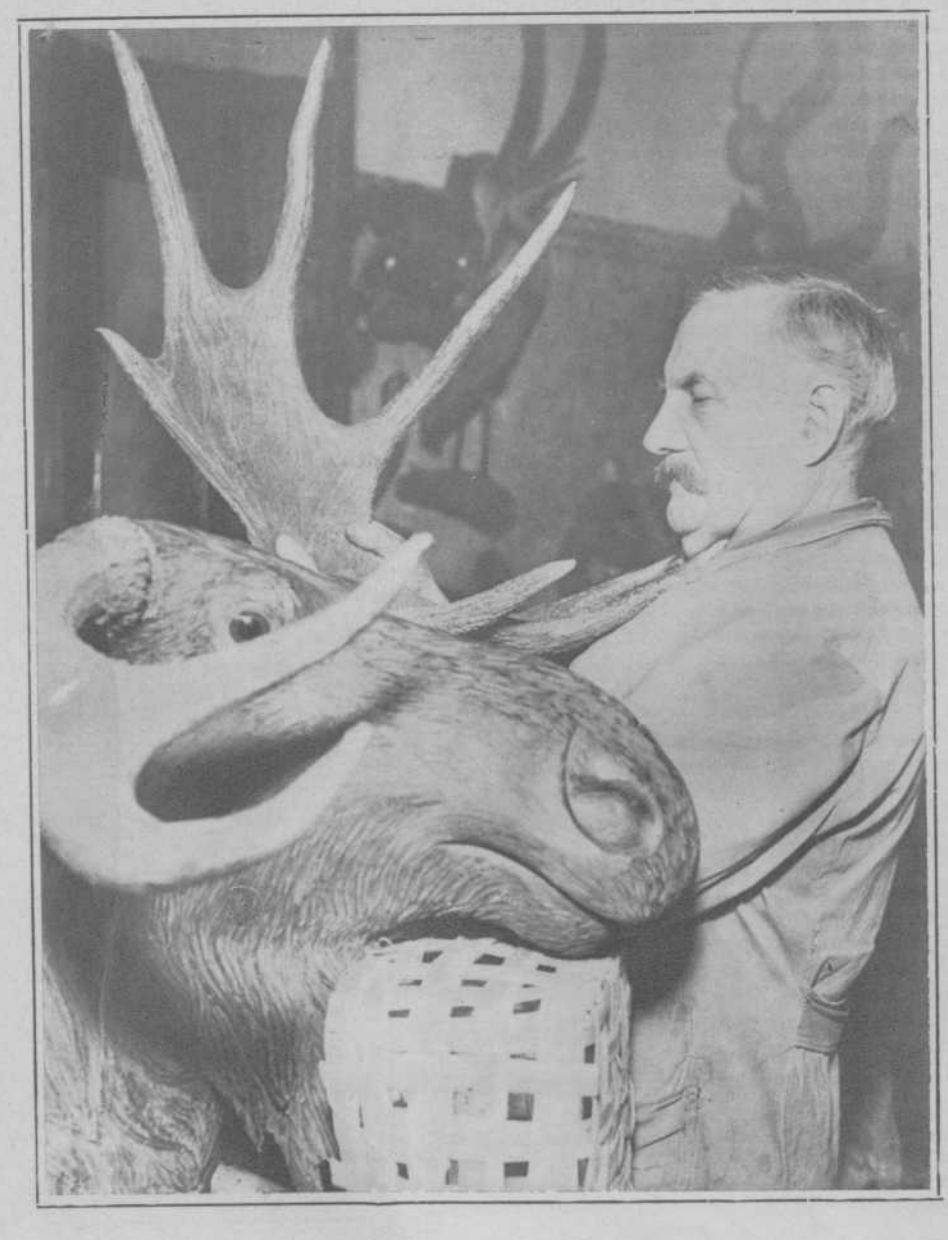

Bij den dieren-preparateur. Dit is nu eens 'n terrein, waarop de machine het handwerk niet gemakkelijk zal verdringen!

In het „werkvertrek" van den Berlijnschen preparateur Zagermann. In 50 jaar tijds werden door hem o.a. 15000 kanarievogels en meer dan 22000 buizerds opgezet!

vroeger intieme vrienden waren." — „Ja: Uhlenhaut", zegt Friedrich Jessen. „Ik heb het zooeven nog door middel van mijn nachtkijker opgemerkt: die jonge man staat den geheelen nacht door naast den roerganger. Alsof hij in het geheel geen slaap noodig heeft. Hij heeft ons heel wat te doen gegeven, die Lutz!" — „U?"

„Ja — mij... Mij in zakelijk opzicht en jou op een ander gebied."

„Dat is allang voorbij!" zegt Lore afgemeten.

„Maar bij mij begint het pas. Sedert hij weder in het land is, geldt het niet meer: „Uhlenhaut en Jessen", maar „Uhlenhaut óf Jessen". En daarbij beschikt hij over de beste strijdmiddelen, namelijk het Hollandsche kapitaal en de machtige relatie van Verheeren. En wij zijn aan het einde van onze middelen."

„Kunt u dan geen samenwerking zoeken met Uhlenhaut & Co., Oom?"

„Zoo dom is Verheeren niet. Zie eens: dat licht daar heel in de verre verte — dat is Kopenhagen! Dáár zal morgen de groote beslissing vallen. Je moet je er maar niet over verwonderen, dat ik je deelgenoote maak van mijn zakelijke moeilijkheden, dat ik je in mijn vertrouwen neem; waarschijnlijk komt dat door de geheimzinnige invloed van de nachtelijke stilte en men wil zijn hart wel eens uitstorten."

„Waarom doet u dat dan niet bij Tante Alma?"

„Och, die heeft al zorgen genoeg. Zij luistert wel naar mij, maar levendige belangstelling legt zij niet aan den dag....."

„Als U en tante maar kinderen hadden, zou zij wel anders zijn..."

„Maar wij hebben geen kinderen..... En ik weet nog niet zoo zeker, of het dan wel anders, tenminste beter geweest zou zijn. Mijn kinderen zouden zonder zorg en in rijkdom en overvloed opgegroeid zijn en dezulken worden veelal verwend en bedorven en er groeien geen mannen en vrouwen van karakter uit. Kijk maar naar Hovemann, het verwende, over het paard getilde rijkeluiszoontje! Bij Lutz Uhlenhaut en bij jou was dat heel anders. Jullie hebt van je prille jeugd af de harde kant van het leven leeren kennen, je hebt geleerd te ontberen en je van alles te ontzeggen en daardoor zijn jullie nu flinke menschen geworden. Ik heb den laatsten tijd heel wat op dien Lutz gebromd en gemopperd, — maar de manier, waarop hij zich een weg door het leven gebaand heeft, bevalt mij en wekt mijn bewondering."

„Op het laatst heeft hij zich toch ook door hulp van een derde vooruit laten helpen, — door hulp en protectie van den rijken Verheeren."

„Dat betwijfel ik sterk, Lore. Lutz zal ook tegenover Verheeren wel onwrikbaar volhard hebben in zijn systematische, soms stijfhoofdige weigering, om hulp of protectie aan te nemen. Ik vermoed veeleer, dat Verheeren met zijn groote menschenkennis en ervaring al heel spoedig heeft gemerkt, wat Lutz waard was, en dat hij op zijn bekende handige wijze van de ondernemingsgeest en de energie van den jongen man heeft weten te profiteeren. Ik weet precies hoe de toestand bij Uhlenhaut & Co. A.G. was, voordat Verheeren de zaak overnam. En ik ben ook in de gelegenheid geweest, om vast te stellen hoe die toestand reeds na weinige weken gunstig gewijzigd is. En die verbetering is voor een groot deel het werk van Lutz. Verheeren heeft alleen voor het geld gezorgd. En iemand, wiens positie uitsluitend op bescherming en hulp steunt, speelt zooiets niet klaar. Als ik een zoon had, dan zou ik wenschen dat hij zoo was als die Lutz Uhlenhaut."

Zij zwegen beiden gedurende eenigen tijd en staren vóór zich uit. De Kronborg ligt als een sprookjesslot in den nacht; boven op het bastion, waarvan overdag de Daneborg waait, staat een soldaat.

„Vroeger moest men hier tol betalen," zegt Jessen. „Tegenwoordig is de zee vrij." Daarna staat hij op. „Je moet gaan slapen, meisje! Een nacht als deze is niet geschikt om te praten; men wordt dan te openhartig."

„Ik kan niet slapen in die kooi."

„Blijf dan maar boven! Ik zal een ligstoel voor je halen en een paar reisdekens .Dan kun je je daar inwikkelen en aan dek slapen."

Lore neemt dit voorstel dankbaar aan en Jessen voegt de daad bij het woord. En het duurt niet lang, eer Lore rustig en gelijkmatig ademhalend slaapt. „Ja! Ja!" mompelt Jessen. „Natuurlijk was zij vermoeid. Het is toch zonde en jammer van die twee flinke jonge menschen! Jarenlang vermijden zij elkaar, loopen van elkaar weg, en nu zeilt zij op deze boot en hij op die gindsche! En dat terwijl zij veel beter samen konden varen... door het leven."

's Morgens om vijf uur wordt Lore wakker. Op dit uur worden zelfs de zomernachten koeler. Het is dampig geworden en de oostelijke oever is bijna niet meer te onderschieden.

„Het is onmogelijk weer voor de Regatta!" roept Hovemann haar slechtgeluimd toe. Hij ziet er uit, alsof hij nog niet lang wakker is. „Sedert twee uren is de wind heelemaal gaan liggen; Oom Jessen heeft het mij aan de deur van mijn hut toegefluisterd. En daarbij draait hij tot overmaat van ramp nog naar het zuid-westen, terwijl wij in westelijke richting moeten koersen. Als dat zoo blijft hebben de groote booten geen kans meer."

Het beruchte Kattegat is nu inderdaad van de andere zijde te zien. Tot ongeveer tien uur in den voormiddag gaat het nog: dan is er echter in het geheel geen wind meer en alle groote booten drijven met slap neerhangende zeilen in de gloeiend-heete zon. Het Zweedsche jacht zoekt zijn heil heel ver buitenwaarts om te beproeven, of hij daar nog een spoor van den wind kan vangen. Het duurt echter ook niet heel lang, of hij ligt even stil als de andere booten. De schoeners uit Neustadt liggen dicht aan de kust en de „Wismar" en de „Alma III" liggen nauwelijks dertig meter van elkaar verwijderd.

Lutz bekijkt met onverdeelde aandacht de lucht. Zij is strak en helder, zoo ver als het oog reikt. Er is geen denken aan dat er zich wolken zullen vormen en het zou dwaas optimisme zijn, om voor de eerstvolgende uren verandering te verwachten. De Regatta is uit.....

„Zou er misschien onweer kunnen komen?" merkt Pietje Kalinken op.

Lutz antwoordt in het geheel niet.

De temperatuur stijgt hoe langer hoe meer en de studenten op de „Wismar" verlangen naar een verkwikkend zeebad. Maar het is Regatta en als er weer wind mocht komen, moeten zij op hun post zijn.

Zij bespreken het geval met Lutz, die op zijn beurt overleg pleegt met Pietje Kalinken. „Het ziet er in het geheel niet naar uit, dat er spoedig weersverandering komt," zegt deze en hij wijst tegelijkertijd in de richting van de boot achter hem. Op de „Alma" staat een slanke gestalte in badcostuum op de voorsteven en zij duikt met een krachtige, sportieve beweging in het water. „Die neemt het er ook van," voegt Pietje er aan toe.

Alle bedenkingen en bezwaren van de zijde van Lutz zijn nu met één slag overwonnen. Hij geeft de bemanning verlof om te zwemmen en is zelf ook in minder dan geen tijd in badcostuum gekleed. Wat kan hem die Regatta schelen, wat de bepaling, dat men gedurende den wedstrijd geen andere boot mag betrekken? Lore is in het water; hij wil en hij zal nu met haar spreken, al is het ook maar enkele woorden — misschien is dit zijn laatste kans; tot elken prijs wil hij een afspraak met haar maken, na het einde van de Regatta, in Kiel.

Hij geeft het commandantsfluitje aan den bootsman. „Fluit dadelijk, wanneer wij vaart mochten krijgen!" En dan duikt hij met een fikschen sprong in zee. Daar! In de verte: die blauwe badmuts, — dat is Lore! Met forsche slagen zwemt hij naar haar toe en begroet haar met een opgewekt „Goeden morgen, Lore!" En ook haar „Goeden morgen, Lutz!" klinkt heel veel hartelijker dan den ochtend van den vorigen dag.

Zij laat zich op den rug drijven en lacht hem vriendelijk toe.

Bijna op hetzelfde oogenblik, waarop Lutz Lore heeft ingehaald, klinkt plotseling buiten alle verwachting het commando-fluitje van de „Wismar". Het brengt Lutz buiten zichzelf van ergernis. Hij moet terug naar het jacht. Waarom fluit die idiote Pietje in vredesnaam? Er is geen wind te bekennen! Toch mag hij niet blijven, zijn plaats is op het jacht nu, en nergens anders. Haastig zegt hij tot het meisje: „Lore, ik moet je spreken, in Kiel. Na den wedstrijd. Mag ik er op rekenen?"

„Natuurlijk, jongen! Komt in orde!" antwoordt zij met een schalksch lachje.

En dan zwemt hij, hoopvol en met nieuwen moed bezield, vliegensvlug terug naar de „Wismar", om opnieuw den vreedzamen strijd met de andere booten aan te binden.

Alle man klautert wederom aan boord van de „Wismar" waar alles al in rep en roer is; Pietje had dadelijk na het vertrek van de zwemmers gemerkt, dat de Zweedsche boot wind in de zeilen had gekregen en er vrij snel vandoor ging. Ook de „Alma III" was wederom in beweging gekomen en de „Wismar' 'al tamelijk dicht genaderd.

„Wij zijn weer vlot!" roept Pietje hem toe. „En wij zullen spoedig de „Alma III" weer op eerbiedigen afstand achter ons laten!"

Op den avond van den volgenden dag vaart de „Wismar" als eerste boot, als winnaar van de Regatta de eindstreep over. Zij is het Zweedsche jacht ver voor en heeft ook de „Alma III" een behoorlijk eind achter zich gelaten.

Vlug en vlot meert zij aan de kade van de jachthaven vast en Lutz stapt als overwinnaar in den strijd aan wal. Zijn gedachten zijn echter niet bij de Regatta, die zijn boot gewonnen heeft, maar bij het meisje op het jacht, dat als tweede in de rij daarginds komt aanvaren.

Spoedig ligt ook de „Alma III" vastgemeerd en Lore stapt aan land. Met ongeduld heeft Lutz haar komst afgewacht en nu laat hij haar niet meer gaan, alvorens hij met haar gesproken heeft.

Zij wandelen samen een eindweegs de kade langs. Lore denkt terug aan de ontmoeting op den vroegen morgen, vóór den aanvang van de Regatta.

Zij ziet weer het knappe Amerikaansche meisje, met wie zij toen kennis maakte, voor zich. En zij denkt ook terug aan alles, wat zij de laatste dagen en nachten overpeinsd heeft.

Lutz kan nu echter niet langer zwijgen. Hij moet zekerheid hebben:

„Lore, hoe sta je met Vic. Hovemann? Ik dacht, dat....."

Met een gebaar legt Lore hem het zwijgen op.

Sedert meer dan drie jaren heeft zij geen gelegenheid gehad voor opheldering en verklaring van haar gedrag. Dit is misschien haar laatste, haar allerlaatste kans. Het is nu zaak, ervoor te zorgen, tot elken prijs, dat zij elkaar niet verkeerd begrijpen. Zij denkt daarom ernstig na over hetgeen zij zeggen zal. Eindelijk spreekt zij:

„Je hebt verkeerd gedacht Lutz! En je hebt vroeger ook verkeerd gedacht..... drie jaar geleden....."

Zij zegt het met zacht verwijt, maar heel lief en vriendelijk.

„Dus je bent nooit met hem uit zeilen geweest?"

„Nooit, Lutz! Nooit! Alleen nu met deze Regatta!"

„Lore! Lore! Wat heb ik je dan verkeerd beoordeeld en verdacht en wat heb ik jou en mij een leed berokkend, door mijn achterdocht."

EEN ZONNIGE LACH

„En moet dat leed van blijvenden aard zijn, Lutz? Of behoort het nu tot het verledene?"

Diep ontroerd, weet Lutz niets anders te doen, dan haar handje te grijpen en dat lang en innig te drukken.

En hunne jonge, minnende harten vinden elkander weder in een langen, innigen blik uit beider oogen, met één enkel woord van hunne lippen, waarin zij echter den vollen omvang van hunne vurige, jeugdige liefde tot uitdrukking weten te brengen:

„Lore!"

„Lutz!"

Een uur na het einde van de Regatta verscheen Geheimraad Jessen aan boord van de „Wismar", en nog een uur later werd door de heeren Jessen en Verheeren de voorloopige overeenkomst onderteekend, waarbij de Uhlenhaut & Co A.G. en de Lübecksche Reederij van Jessen een nauwe belangengemeenschap sloten.

„Men kan zich tenslotte niet door zijn neef laten beconcurreeren!" zegt Jessen knorrend. Lutz en Lore hebben zich van het overige gezelschap afgezonderd en bevinden zich op het voordek.

„Het eerste schip, dat door de twee samenwerkende Reederijen van stapel zal worden gelaten, moet „Lore Uhlenhaut" heeten!" fluistert Lutz haar in het oor. „En dan zullen er nog veel, heel veel schepen volgen, uitsluitend Uhlenhaut-schepen." Zij heeft een kleur gekregen en houdt met haar hand zijn mond dicht.

Maar hij laat zich niet het zwijgen opleggen en vervolgt: „En als dan op de „Lore Uhlenhaut" de blauwe vlag waait, dan maken wij met haar onze huwelijksreis!" — „Je bent nog altijd dezelfde groot geworden kleine jongen!" zegt zij kwasi-zuchtend. „Gemakkelijk zal ik het zeker niet bij je hebben."

Daarginds bij de sluis fluit een groote stoomer: „Zeevaart! Zeevaart!"

En op de Neustadtsche schoeners zitten jonge menschen, die spreken van en verlangen naar de verre, verre zeeën.....

EINDE.

Links boven: Een kilometer loopen, en toch op dezelfde plaats blijven... wie ziet er kans toe? De heer F. W. Hoare te Beauworth in Hampshire (Engeland), die op deze wijze het water uit een bron naar boven haalt dat hij elken dag noodig heeft op zijn hondenfokkerij. De verouderde methode is de eenige in heel Engeland. Rechts boven: Een typische kiek van eenige Albaniërs in hun schilderachtige nationale kleederdracht, gereed om naar een bal te gaan. Hieronder: De zeilen worden geheschen! Dat daarvoor kracht noodig is, blijkt wel uit de houding van deze matrozen op een Finsche viermaster, zoo langzamerhand een zeldzaamheid geworden!

Buitenlandsch Allerlei

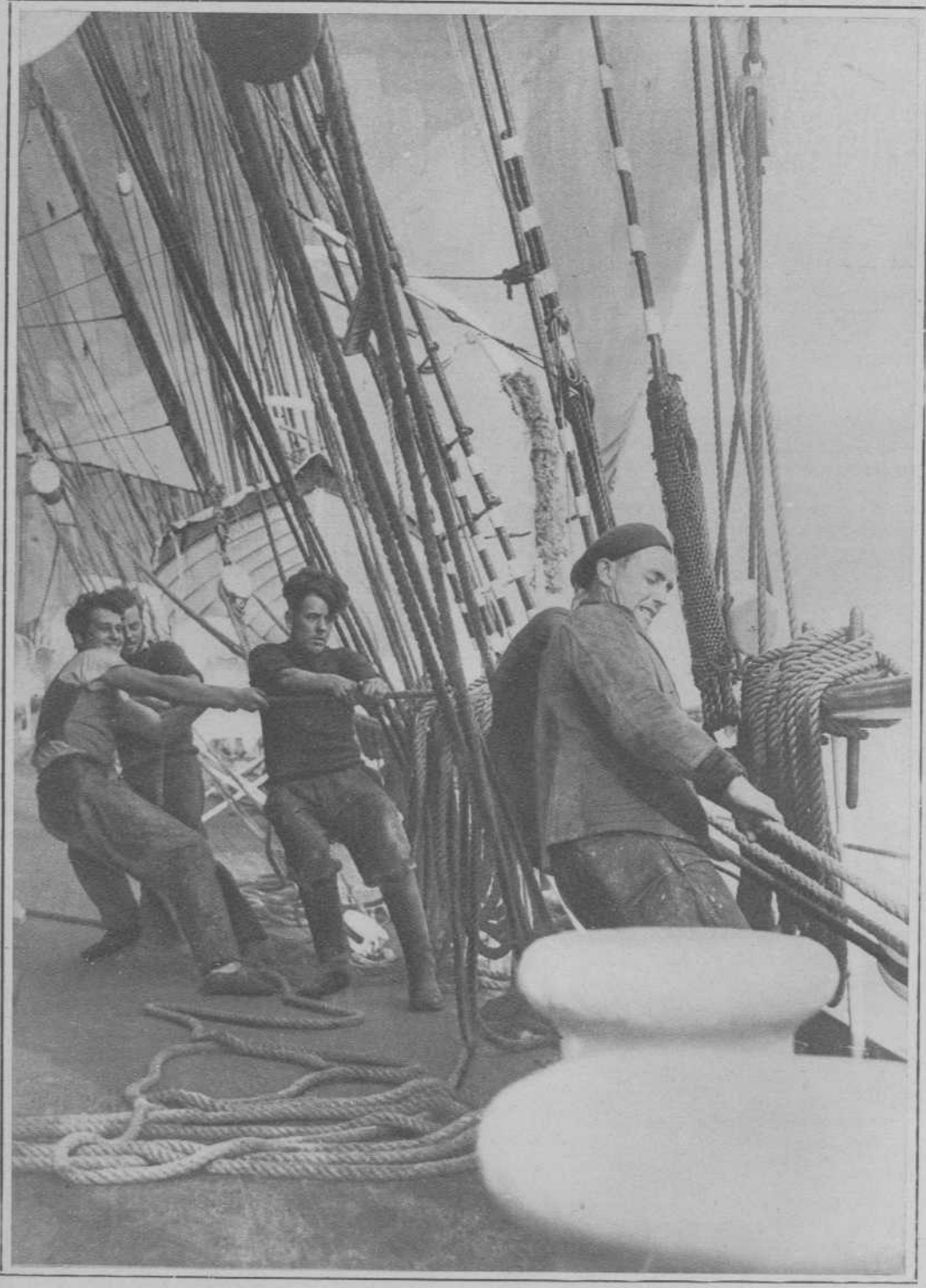

Lediggang is des duivels oorkussen, zegt een waar spreekwoord. En om hen toch maar iets te laten doen, worden werklooze jonge mannen op een huishoudschool in Londen geoefend in het wasschen. „Nou, dan kunnen ze meteen eens zien wat het zeggen wil, voor een flink gezin de wasch te doen!" hooren we moeder de vrouw al zeggen! Gelijk héét ze, nietwaar?

Jongens op een volksschool te Lambeth in Engeland krijgen elke week een uur kookles waarin zij alles leeren wat voor een eenvoudige huishouding noodig is. Men zegt dat zij er veel pleizier in hebben, wat we graag willen gelooven!

1

Om

tien

uur

Een Pelikaan herinnering

Deze week zijn we zoo onder de indruk, dat we het niet met woorden, doch welhaast uitsluitend met foto's zeggen: hoe groot ons enthousiasme is voor de groote nationale vliegdaad.
foto 1: zóó hebben duizenden de wegwijzer bij Schiphol gezien; met de schim van de naderende Pelikaan er achter opdoemend. Met de no.'s 3 en 5 geven we een beeld van de zorg die er aan de étalages werd besteed en de belangstelling daarvoor. Foto 2: een der tallooze huldeblijken zooals men die overal in Amsterdam kon zien. 4: onafgebroken drommen de menschen voor het K.L.M.-huisje samen. No. 6: het nest van de Pelikaan: de hangar C. De trots van Schiphol want deze loods heeft de grootste overspanning. No. 7 en 8: de Wasp-Motoren van dichtbij. No. 9: hoeveel menschen zouden niet getracht hebben iets te verdienen met foto-kaarten? No. 10: hoera! hij is er! De jubelende vreugde gefotografeerd in een zee van niet minder enthousiaste persberichten. En verder ziet u enkele van de ruim 12000 lieden die een halve dag Noord-Pool speelden op het nachtelijk vliegveld, zonder klagen doch ontroerd en stil bij de verwachting der knetterende motoren.

N. d. H.

2

3

4

5

6

n.de haas + c.b.oorthuis. '33

Uit het domein der vrouw

Interessant voor moeders! De kleinste baby die ooit in Londen werd geboren, is Jean Patricia Taylor, die slechts 1½ pond woog toen ze ter wereld kwam. Met heel veel zorg hielden doktoren en verpleegsters haar in het leven en toen ze een maand oud was, woog ze drie pond! Met recht een zorgenkind!

BREIPATROON.

Kinder-Combinations (borstrok, broekje aan elkaar).

Nu de winter zich zoo doet gelden is het zoo heerlijk warm om dit ondergoed aanéén te breien voor onze kleuters. Men kan dit breien van jaegerwol of van zachtere wol. Benoodigd voor dit model 150 gram wol en een paar lange stalen breinaalden Nr. 2½. Lengte van schouder tot onderkant 52 cM., Wij beginnen onder aan het pijpje op 100 steken en breien eerst een boordje van 14 toeren: 1 recht, 1 averecht. Vervolgens 10 toeren tricotsteek (recht heen en averecht terug), terwijl zoowel aan het begin als aan 't eind der 5e en 10e toer 1 steek gemeerderd wordt. Deze steken nu even op een aparte naald zetten en het andere pijpje evenzoo breien. Als dit ook gebreid is de beide pijpjes aan elkaar maken door de steken over te nemen. Zoo doorgaan in de tricotsteek en in elke rechte toer aan elk einde 1 steek meerderen. Dit 14 x herhalen. Nu staan er 236 steken op de naald. Dan beginnen de minderingen voor de heupen en breien als volgt: 65 recht, overhalen, 2 tezamen, 98 recht, overhalen, 2 tezamen, 65 recht. Verder 3 toeren: 1 recht, 1 averecht. Volgende toer: 64 recht, overhalen, 2 tezamen, 96 recht, overhalen, 2 tezamen, 64 recht. Volgende 3 toeren zonder minderen. Weer verder breien als volgt: 63 recht, overhalen, 2 tezamen, 94 recht, overhalen, 2 tezamen, 63 recht. 3 toeren zonder minderen. Dan weer verder: 62 recht, overhalen, 2 tezamen, 92 recht, overhalen, 2 tezamen, 62 recht. 3 toeren zonder minderen en zoo telkens doorbreien totdat u krijgt: 58 recht, overhalen, 2 tezamen, 84 recht, overhalen, 2 tezamen, 44 recht, de laatste 14 steken samenbreien met de eerste 14 steken, door de naald door 2 steken tegelijk te steken, zoodat men het werk aan elkaar maakt en de overslag aan de achterzijde vormt. Nu zijn er nog 190 steken. Vervolgens met 4 naalden breien in de rondte 45 toeren. Dan het werk in tweeën verdeelen en 95 steken van vóór- en achterkant ieder houden. De klep moet midden in de achterzijde komen. Op de 95 steken aan de achterzijde doorgaan en 35 toeren: 1 rechte toer, 1 averechte toer breien. Schouders worden gevormd door in 't midden 35 steken af te kanten en iedere schouder 30 steken te geven.

Nr. 54722. Keurige aansluitend jongemeisjesmantel met bonten kraag en manchetten en zes knoopen. Verkrijgbaar voor den leeftijd van 13 tot 18 jaar. Benoodigd van 135 cM. breede stof M. 2,50; van 11 cM. breed bont M 2.50.

Nr. 54991. Schattige jurk voor fluweel of wollen stof met kraagje en manchetten van crêpe suède. Verkrijgbaar voor den leeftijd van 3 tot 8 jaar. Benoodigd van 90 cM. breede stof 2 M.; garneerstof 50 cM.

Nr. 57763. Allerliefst model voor wollen stof gegarneerd met een strik in twee kleuren en een kraagje langs den hoog geknipten hals. Verkrijgbaar in bustematen 86—102 cM. Benoodigd van 90 cM. breede stof M. 4 of van 135 cM., breede stof M. 2,75, van 90 cM. breede garneerstof 35 en 25 cM.

Van deze patronen die met toestemming der firma Weldon Ltd. te Londen zijn gereproduceerd, zijn fr. p. p. geknipte patronen verkrijgbaar tegen toezending van f 0.75 en vermelding van het No. aan Mevr. Simons, 2e Schuytstraat 261. Den Haag.

De schouder wordt gebreid totdat er 25 steken overblijven door telkens aan de halskant 1 steek te minderen. Voorkant op de 95 steken verder breien en wel in tweeën te verdeelen, n.l. rechts 52 steken en links 43 steken. Ook 35 toeren breien in tricotsteek, 22 steken van hals afkanten en schouders precies als voor de rugkant breien. Linker voorkant 9 steken opnemen aan den achterkant van de 9 steken van de rechtevoorkant en ook 35 toeren tricotsteek. Voor de mouwen 60 steken opzetten en breien 30 toeren tricotsteek met 8 toeren: 1 recht, 1 averecht als besluit. Beide mouwen hetzelfde. Schouders aan elkaar naaien — mouwen innaaien. 4 c.M. van het pijpje dichtmaken. Langs hals en langs belegstukje een picotrandje haken. Alles oppersen met vochtige doeken en heet strijkijzer.

A. M. den Besten-Mulder,
Ermelo (Gld.)

Wij vestigen er nogmaals de aandacht op, dat de correspondentie moest worden stopgezet en brieven, aan mevr. den Besten-Mulder gericht, dus niet meer kunnen worden beantwoord.

Miss Daphne Edwards, een 16-jarig Londensch meisje en gelukkige bezitster van twee mooie spaniels, was met haar honden aan den wandel, toen de dieren opeens een aantal meeuwen op het ijs zagen en erop af stoven. Het ijs was te zwak, de dieren zakten erdoor, en de eigeares sprong ze terstond na! Met groote moeite kon ze de honden redden, waarbij zij haar linkerhand ernstig bezeerde aan het scherpe ijs.

NUTTIGE WENKEN.

„Was ik m'n eksteroogen maar kwijt!" „O, o, wat steken m'n eksteroogen, we krijgen vast slecht weer!" Is dat niet de vaak gehoorde klacht van menige vrouw? En nu is het wel gemakkelijk als men tevoren weet, dat er slecht weer zal komen ,maar dat kunnen we ook wel zien op 'n barometer, waar we géén last en pijn van hebben! Dus: u wilt graag van die lastposten af! „Mensch, ik heb al van alles geprobeerd, maar 't helpt geen steek!" Och, probeer dan het volgende nog maar eens, misschien gaat het daar beter mee! In 10 gram collodium worden opgelost 1 gram salicylzuur en 1 gram melkzuur en als die vloeistof volkomen helder is, moet een à 2 weken elken avond het eksteroog ermee worden bestreken. Na een warm voetbad kan dan het eksteroog gemakkelijk worden verwijderd.

Pas op voor brandgevaar, wat collodium betreft, en vergeet niet dat de beide zuren vergiftig zijn en ook in kleeren etc. gaten kunnen branden als u morst!

WIJN GEMORST? — „Gunst meid, wat kijk je bedrukt, scheelt er wat aan?" — „Och, schelen, nee dat gelukkig niet, maar ik heb toch een beroerd iets aan de hand." — „Vertel op, misschien kan ik je helpen?" — „Nou, je weet dat Henk en ik allebei van 'n lekker glas wijn houden hè, en nou heb ik me daar gisteravond toch 'n glas vol omgestooten op dat prachtige tafelkleed dat Henk me met St. Nicolaas heeft gegeven, en ik kan het er maar niet uitkrijgen!" — „Probeer het dan eens met warm chloorwater of waterig zwavelig zuur en dan met schoon water nawrijven....." — „Ik ben al weg! Morgen kom ik je wel even vertellen of het geholpen heeft hoor! Dàààg!..."

Altijd een fraaie huid met „Zij"-CRÊME

Prijzen 20-30 en 60 ct.

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM's MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à ƒ 1.25 per doos.

Hoesten

bedaart spoedig met

Mijnhardt's Poeders

Per stuk 8 ct. Doos 45 ct. Bij Uw drogist

Het laatste nieuws van 1933

KWATTA's EDEL REEPEN voor 5 cts.

25 % méér gewicht

Kwaliteit: een streeling voor de tong

Overal verkrijgbaar

4 smaken: Puur, Melk Hazelnoot, Volle Melk, Rozino Turkenhaver

DRAISMA · VAN · VALKENBURG'S LEVERTRAAN · : LEEUWARDEN ·

Een goede mantel.

Kan zoo'n bontmantel lang mee?

Mevrouw, hij is gemaakt van pelsen, die de bevers zelf twintig jaar gedragen hebben, zonder dat je het kunt zien.

Reeds meer dan 100 jaar prijkt

BAKHUIS'

ECHTE

GELDERSCHE ROOKWORST

OP DE MIDDAGTAFEL!!

OOK BIJ U???

...ZOO NIET.

Vraagt dan Uw winkelier naar deze delicatesse en let op het loodje

„OLBA" – OLST

N.V. BAKHUIS' OLBAFABRIEKEN

RECLAME

VERGROOT UW OMZET

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

steunt gij 5 Nederlandsche Industrieen, daar de voornaamste grondstoffen en de verpakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

zijn. Bouwt dus mede aan de welvaart van Nederland!

Groote Tuben . . . . 60 cts.

Kleine Tuben . . . . 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V. - Den Haag

Een machtig gezicht leverden de opgestapelde ijsmassa's op bij den steiger te Zoutkamp. Zelden is het zoo imposant, omdat de kruiende gevaarten zelden zoo dicht in de nabijheid van den steiger geraken. Lijkt het golvende veld op een afstand, en ook op de foto — wel een zoom van zacht bont, de hardheid en de gevaarlijke kracht zullen wel geconstateerd zijn door de zwarte, nietige menschjes en de boot van Schiermonnikoog, de „Brakzand" achter deze muur van ijs!

WIJ BOUWEN

heden de technische kennis op voor naaste toekomst.

De mensch van vandaag acht de technische mogelijkheden een gemak . . .; de mensch van morgen zal ze verlangen als iets, dat hem toekomt.

Aan goed onderlegde technici zal steeds meer behoefte komen.

studeer techniek thuis!

PBNA zendt U lessen op elk gebied der techniek. Vraag het gratis prospectus No. 9 D aan bij

PBNA ARNHEM

HET NEDERL. TECHNICUM

DIRECTIE: E. J. ROTHUIZEN EN F. WIND

Een eigenaardige vereeniging te Groningen is de spekclub „Ons Genoegen", die telkenjare tegen Kerstmis haar uitdeeling aan de leden houdt. De club vierde thans haar 15-jarig bestaan op feestelijke wijze in 't café „Albronda" (Violetsteeg), waar tevens de uitreiking van ongeveer 45 pond spek per lid plaats had, terwijl er bovendien voor ieder nog ƒ 1.75 overschoot. Tot diep in den nacht duurde het plezierige samenzijn.

De eigenaardige club huldigde natuurlijk ook op een eigenaardige manier den voorz. der vereeniging „Ons Genoegen." De heer Beuving, die mede jubileerde en dus 15 „dienst"-jaren bij de spekclub telt, werd vereerd met een krans, waarop vele artiesten in stilte jaloersch op kunnen zijn: een puike leverworst van formidabelen omvang. Zooals men hier ziet, heeft de heer Beuving direct vriendschap met hem gesloten!

Donderdag 28 Dec. werd te Eelde het Groene-Kruisgebouw „Paterswolde-Eelde" officieel geopend. Het onschatbare nut dezer instelling kan door dit fraaie en practische tehuis zoo mogelijk nog grooter succes bereiken. Het Bestuur en de Comm. van het Gr. Kruis-gebouw (met den heer Burgemeester van Eelde, den heer Legro in het midden) en de zuster mogen hier met eere genoemd worden.

Sporen.

Sporen in de stilte
Op de witte baan,
Spreken in de kilte
Van wie zijn gegaan
Door de dooïig-gure
Donk're morgenuren.....

De heer S. Hubert en echtgenoote te Hoogkerd (Kerkstraat) vierden op 28 Dec. hun 50-jarige huwelijks-vereeniging. Een mooie dag dus, zoo tusschen „Midwinter en Nijjoar....."

Naar huis. Nw. Roden—Zevenhuizen.

Het smalle, gladde vlondertje,
En 't smalle kronkelpad,
Die leiden naar de warme haard,
Waar men de kou vergat!
Daar buiten smelt en kwijnt de tooi
Van Winter door de kille dooi...

Vorst of open water — één van twee, maar ijs èn water beide brengen voor de koop-lui en bezoekers geweldige lasten, als ze de bewoners aan de overzijde van het kanaal willen bezoeken of hun willen voorzien van het benoodigde. Zoo zien we hier bij Vinkhuizen aan den weg naar Hoogkerk, hoe moeizaam het bootje tusschen de schotsen door geleid moet worden.

Chimpy, de grappige chimpansee uit de Londensche „Zoo" (dierentuin) is niet van plan om kou te lijden, en...

Hier is Sickesz dezelfde kwaliteit, maar de prijs lager.

Kwaliteit gehandhaafd!
Daarom meer dan ooit:
Wie
over reepen praat,
bedoelt: Sickesz!

SICKESZ' oud model 10 CTS. REEP (goud etiket) VOORTAAN 5 CTS.

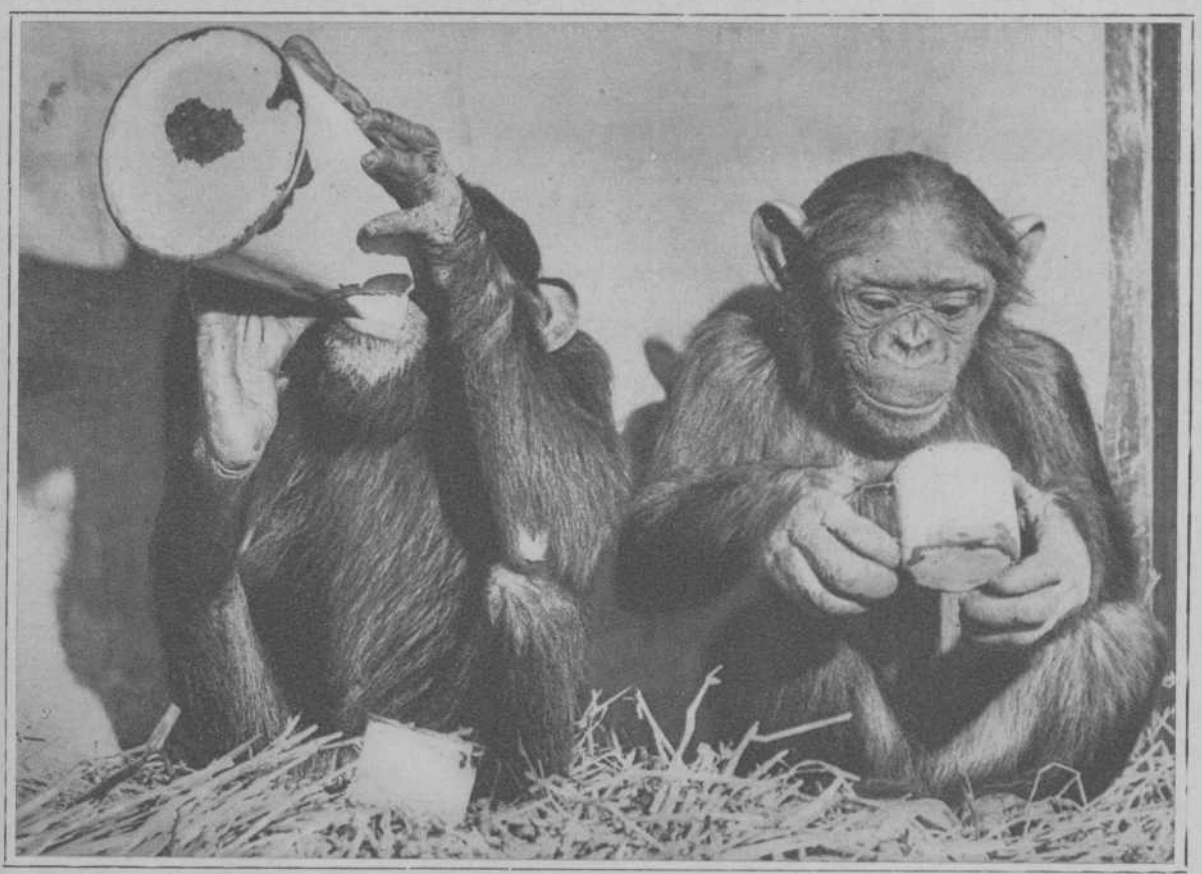

Peter en Ivy zijn verzot op een kom warme melk met die kou. De eerste heeft nooit genoeg en wil beslist het onderste uit de kan hebben. Laat ie maar oppassen!

...Devonia, de 12-jarige vos, evenmin!

'S NACHTS GEEN SLAAP, OVERDAG GEEN RUST

Nu zenuwrheumatiek verdwenen.

Tot goed voorbeeld van anderen, die misschien aan dezelfde kwaal zouden kunnen lijden waaraan zij zelf leed, schrijft een dankbare vrouw ons als volgt:

„Het vorige jaar kreeg ik een ernstige aanval van zenuwpijnen in het been; overdag vond ik geen rust, 's nachts kon ik niet slapen, om maar niet verder te spreken van de intense pijnen die ik leed. Verschillende middelen brachten mij weinig of geen verlichting, tot een vriendin mij aanraadde Kruschen te probeeren, omdat zijzelf er succes mee had gehad toen zij op dezelfde manier leed als ik. Ik ben nu zoo dankbaar dat ik haar raad opvolgde! Vanaf den allereersten flacon Kruschen voelde ik al een verbetering en tegenwoordig ben ik absoluut vrij van pijn en slaap 's nachts uitstekend. Van deze verklaring mag U naar goeddunken gebruik maken, want ik ben nu uiterst dankbaar voor het succes dat ik verkregen heb." Mevr. H. C.

Zoovele pijnen waaraan de menschen lijden, hebben alle een en dezelfde oorzaak — hardlijvigheid. Niet alleen geregeld maar ook volledig moeten dagelijks alle afvalproducten der spijsvertering verwijderd worden. Ischias, evenals spit en rheumatiek worden meestal veroorzaakt door een teveel aan urinezuur, hetwelk zich heeft opgehoopt. Kruschen Salts zal dit overtollige urinezuur en andere afvalstoffen, die de gezondheid benadeelen, langs de natuurlijke wegen, zacht en volkomen verwijderen. En omdat de „kleine, dagelijksche dosis" Kruschen Salts Uw inwendige organen, regelmatig en volkomen vrijhoudt van alle afvalproducten, kunnen kwaadaardige stoffen als urinezuur zich nooit meer ophoopen.

Kruschen Salts is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à *f* 0.90 en *f* 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Bestel NU reeds, vóór 't te laat is!

HOOFDPRIJS f 48.000.-

15 JANUARI — dus over enkele dagen — trekken de

HOLLANDSCHE GRONDCREDIETLOTEN

(Premieleening, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 22 September 1904 en geoorloofd door den Hoogen Raad der Nederlanden, 8 April 1907)

met een HOOFDPRIJS van 48.000 GULDEN,

die, **in zijn geheel - dus ZONDER KORTING** - wordt uitbetaald: bovendien loten een aantal prijzen uit van **f 4800.—, f 1200.—, f 480.—, f 240.—, f 120.—,** enz., totaal **2000** prijzen, waarvan de kleinste f 15.— bedraagt. De trekkingen geschieden in het openbaar, ten overstaan van Notaris W. F. van Campen, Prinsengracht 847, Amsterdam. Elke kooper ontvangt de lijst van 15 dezer gratis. Na toezending van slechts **f 1.25** storting, ontvangt men het nummer van 't origineele lot, waarmee men reeds deelneemt aan genoemde trekking en recht geeft op den **vollen** prijs (dus ook op den **VOLLEN HOOFDPRIJS van f 48.000.—**) die er op mocht vallen: storting voor **2** stuks **f 2.50,** voor **3** stuks **f 3.50** en voor **5** stuks **f 5.—**. Onmiddellijke toezending van 't verlangde aantal nummers volgt, na ontvangst van postwissel, aangeteekenden brief of per **Giro No. 206887** door de

Nationale Bank - Parklaan 65 k - Haarlem

Een stuk, dat aan deze en volgende trekkingen deelneemt - dus een origineel stuk - kost 15.—: er zijn 6 trekkingen per jaar en geen nieten!

Hieronder:

't Is weer voorbij; leeg ligt de baan,
Men kan nog sleetje-glijden gaan,

VOORBIJ.

Maar 't schaatsenrijden is gedaan.....
...Geen weelde blijft; 't is maar een waan!

SNEEUWVAL BIJ PEIZE.

Komaan, mijn lieve zusje,
Voor sneeuw ben jij niet bang?
Zoo'n beetje kou — dat lus je?
En rooder wordt je wang?
Maar blijf mij van mijn ooren,
Daarin heb 'k veel gevoel;
Of wil j' er niet aan storen
En zijn zij toch jou doel?

Één tube PASTOL duurt Meters . . .

Meters lang is dat blanke **PASTOL**-lint . . . en een paar centimeters per dag zijn voldoende om niet alleen Uw tanden schitterend wit te maken, maar ook om ze gaaf en gezond te houden. En dat is alles waard! PASTOL is door en door Nederlandsch Fabrikaat; bovendien de oudste Nederlandsche Tandpasta en . . . laag in prijs. Ook in tuben verkrijgbaar.

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

BOLDOOT'S
Pastol
maakt Uw tanden blank

